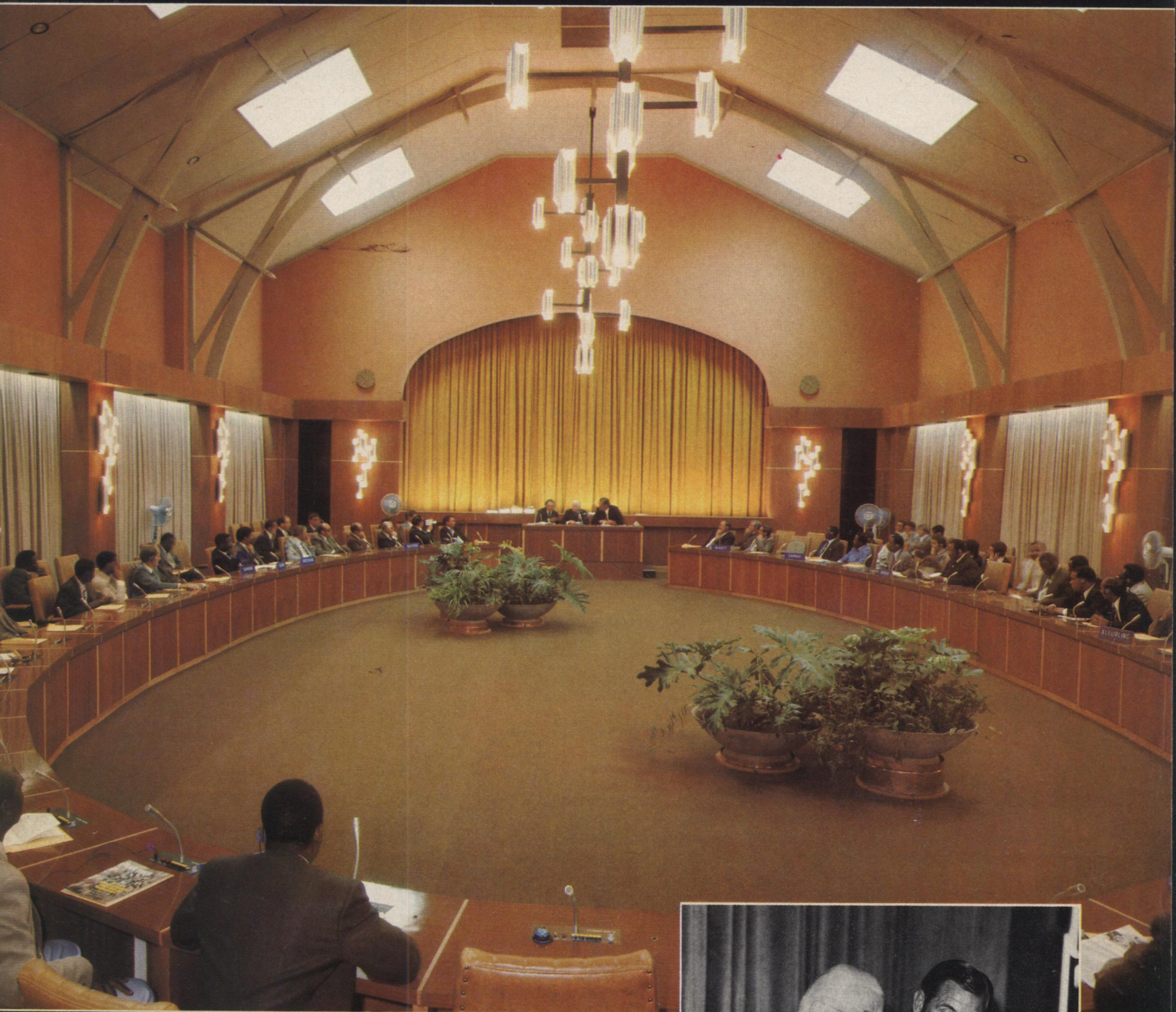

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

GECOMBINEERDE UITGAVE
AUGUSTUS-SEPTEMBER 1979

KRACHTMETING NAMIBIË

WAT IS ER SINDS HET BEZOEK VAN DE
HEER ARMSTRONG IN 1977 GEBEURD?

de
ECHE WAAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

12e jaargang No. 7

augustus-september 1979

ARTIKELLEN

Deel 5: Zeven bewijzen van Gods ware Kerk	2
Krachtmeting Namibië	4
Gods geloof in de mens	7
Hedendaags christendom contra Christus	10
Laat dat maar aan de mieren over!	14
<i>U móét dit weten</i> : Zware beproevingen zijn noodzakelijk	16

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Van onze lezers	29

BIJ ONZE OMSLAG

In maart 1977 sprak Herbert W. Armstrong, hoofdredacteur van *De Echte Waarheid*, de leiders van Zuidwest-Afrika (Namibië) toe in het historische Turnhalle-gebouw in Windhoek. Links van de heer Armstrong aan de sprekerstafel (kader) zit de heer Dirk Mudge, die nu het hoofd is van de Democratische Turnhalle Alliantie, de grootste politieke partij van Namibië. U kunt meer lezen over de laatste ontwikkelingen in Namibië in het artikel dat op pagina 4 begint.

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa, India, Afrika*: P.O. Box 111, St. Albans, Herts., Engeland Tel. Nr. Radlett (092 76) 2670

• *Verenigde Staten*: 300 W. Green Street, Pasadena, California 91123

• *Canada*: P.O. Box 44, Station A, Vancouver 1, B.C.

• *Australië en Zuidoost-Azië*: G.P.O. Box 345, Sydney NSW 2001

• *Nieuw-Zeeland*: P.O. Box 2709, Auckland 1

• *Zuid-Afrika, Mauritius en Malawi*: P.O. Box 1060, Johannesburg

• *Filippijnen*: P.O. Box 2603, Manila 2801

• *Latijns-Amerika*: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico

• *West-Indië*: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland*: Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1979 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteuren: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginsky, Richard H. Sediack

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith

Medewerkers: Pamela Antion, Cheryl Graunke, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Ron Beideck, Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en productie: Roger G. Lippross; *Distributie*: Boyd Leeson; *Productie*: Ron Taylor; *Coördinator uitgeverij*: Syd Attenborough; *Medewerkers*: Joanna White

Administrateur: Stanley R. Rader

Hoofd pastorale zaken: Roderick C. Meredith

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree

Duits: John B. Karlson

Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler

Frans: Dibar K. Apartian

Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland*, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn*, West-Duitsland: Frank Schnee; *St. Albans*, Engeland: Frank Brown; *Burleigh Heads*, Australië: Dean Wilson; *Genève*, Zwitserland: Bernard Andrist; *Johannesburg*, Zuid-Afrika: Roy McCarthy; *Manila*, Filippijnen: Colin Adair; *Utrecht*, Nederland: Bram de Bree; *Vancouver*, B.C. Canada: Leslie McCullough; *Mexico City*, Mexico: Thomas Turk

Persoonlijk van...

De verborgen kennis

Waarom zijn er zoveel verschillende godsdiensten in de wereld? Er zijn er geen twee gelijk aan elkaar. Toch heb ik de indruk dat de meesten hun godsdienst als de enige ware beschouwen.

En dan zijn er de miljoenen, godsdienstig en ongodsdienstig, die door de moderne opvoeding de evolutietheorie aanvaarden. Evolutie is een onbewezen theorie en door haar aard zelf onbewijsbaar. Daarom is het ook een vorm van geloof, al zullen de meeste aanhangers het misschien niet als een godsdienst beschouwen.

Waarom geloven mensen datgene wat zij geloven? Hoe zijn zij ertoe gekomen het te geloven? Weet u dat de meeste mensen er nooit bij stilstaan om zich dit af te vragen? Natuurlijk zijn de meesten die een godsdienst aanvaarden, eenvoudig zodanig grootgebracht dat zij de speciale godsdienst van hun ouders of van hun deel van de wereld geloven. Zij hebben die godsdienst, of andere godsdiensten, nooit onderzocht om de waarheid ervan te bewijzen. En dit geldt ook voor het merendeel van degenen die de evolutietheorie aanvaarden. Dat wil zeggen, het werd hun op school — op het college of de universiteit — geleerd en zij gingen eenvoudig mee met de anderen die dit geleerd werd en namen eenvoudig aan dat het de waarheid was.

Maar aan alle godsdiensten moet iets ontbreken, want geen ervan heeft deze wereld beter gemaakt. Geen enkele heeft ons de weg naar een duurzame wereldvrede gewezen. Geen enkele heeft het antwoord op alle armoede, berooidheid, analfabetisme, verwaarlozing en vervuiling van de honderden miljoenen in Azië, Afrika, Zuid-Amerika — of de oplossing van het probleem der morele degeneratie, de tragedie van gebroken huwelijken en gespleten gezinnen, de misdadigheid, het geweld, de ontevredenheid overal in onze zogenaamd beschaafde en rijke westerse wereld.

Niet één van deze godsdiensten — en evenmin de evolutionisten of de moderne wetenschap — is in staat geweest te verklaren waarom de mens zo is als hij is — met het bijna ontzagwekkende menselijke verstand dat mensen naar de maan en terug kan sturen, maar de

problemen der mensheid hier op aarde niet kan oplossen.

Weet u dat er een bron is die dit alles inderdaad verklaart? Er is een bron waarvan de waarheid kan worden bewezen — en de enige bron die ons de antwoorden kan geven. Het is de bron die de christelijke godsdienst geacht wordt te volgen, maar dit niet doet! Het is een bron die niet gevolgd wordt door de oosterse godsdiensten — een door de moderne wetenschap afgewezen bron. Deze afwijzing zelf is de reden waarom de moderne wetenschap geen oplossing biedt voor de grotere problemen der mensheid — de weg naar duurzame wereldvrede — de weg naar algemeen geluk, welvaart en overvloedig welzijn.

U kunt het bestaan van God bewijzen, de Schepper van alles, de Heerser over alles, en de Grote Opvoeder, wiens openbaring van fundamentele kennis de grondslag vormt van alle kennis, begrip en wijsheid.

U kunt de echtheid en het gezag der openbaring van die Allerhoogste God bewijzen — welke openbaring wij de bijbel noemen. Waarom schrijft u niet om het gratis boekje, getiteld *Bestaat God?*

Waarom is er zoveel ontbrekende kennis? Of waarom ontbreekt de meest vitale en belangrijke kennis? En anderzijds, waarom is er zoveel onjuiste kennis — zijn er zoveel dwaalbegrippen, fabels, onwaarheden die ons onder het mom van feiten of waarheden worden geleerd?

Laat mij u zeggen dat wanneer u het ware antwoord op die vragen werkelijk tot u laat doordringen, u op weg zult zijn naar begrip van heel dit raadsel van het leven — en van de reden van de werkelijk verschrikkelijke, weerzinwekkende omstandigheden die thans op deze aarde bestaan.

Laat mij u enkele van de vitale factoren van kennis noemen die voor deze wereld verborgen zijn gebleven — ja, verborgen voor de voornaamste opvoeders der wereld, verborgen voor de moderne wetenschap, verborgen voor alle godsdiensten, verborgen voor staatslieden, staatshoofden en de heersers der wereld, verborgen voor het publiek — ja, en verborgen voor u!

Eén vitale factor van voor de wereld verborgen kennis is kennis van de oorzaak van (Zie verder pagina 27)

Deel vijf

7

BEWIJZEN VAN GODS WARE KERK

Waar is vandaag de dag de ene en enig ware Kerk — de Kerk die door Jezus Christus in het jaar 31 n.Chr. is gesticht? Zeven fundamentele waarheden die haar duidelijk identificeren

door Herbert W. Armstrong

De eerste vijf bewijzen van de ware Kerk zijn besproken in de nummers van maart, april/mei, juni en juli van De Echte Waarheid. Nu volgt bewijs zes.

Bewijs zes

WAT IS EN WAAROM BESTAAT DE KERK?

Wanneer wij ons afvragen: Wat is en waarom bestaat de Kerk?, dan kan het ons alleen maar verbazen dat de ene oorspronkelijke Kerk van God, die na 1900 jaren van vervolging, onderdrukking en martelaarschap nog steeds bestaat, de enige Kerk is die het antwoord op deze vraag weet.

Het werkelijke doel en de werkelijke functie van de kerk worden niet begrepen, evenmin als men begrijpt wie en wat God is, wat de mens is en

waarom hij bestaat, wat het evangelie van Jezus Christus was, wat het bestuur van God en wat zijn hoogste scheppingsdaad is — namelijk heilig en rechtvaardig karakter.

Is dit eigenlijk niet absurd? De mens maakt zich allerlei godsdiensten om God te aanbidden, maar hij weet niet wie en wat God is. De mens weet niet wat hij is of waarom hij bestaat! Zevenhonderd miljoen mensen weten niet wat de bedoeling en de functie van de kerk is en toch zijn zij lid van de een of andere „christelijke” kerk!

Het is inderdaad zo dat de gehele wereld is misleid.

Kerkelijke fout nummer één

Het eerste en meest verbreide valse geloof in de kerken van de wereld, is dat deze wereld Gods wereld is, dat God wanhopig probeert alle mensen te „redden”, terwijl Satan van zijn kant probeert de hele mensheid „verloren” te laten gaan. Als dat waar zou zijn, dan is Satan duidelijk aan de winnende hand!

Maar in de eerste plaats probeert

God niet „iedereen te redden” in geestelijke zin *nu*. En in de tweede plaats zijn zij die niet geroepen zijn, niet „verloren”, alleen nog niet geoordeeld.

Wij moeten om te beginnen de wereld leren begrijpen van waaruit Gods Kerk geroepen is om op zichzelf een heilig volk te zijn.

Ik wil dit hier nog eens kort herhalen. De eerste mens, Adam, werden twee dingen opgedragen: 1) hij moest Satans weg van *hebzucht* verzaken, en 2) zich keren naar Gods weg van *geven* de weg volgens Gods wet, een leven van onbaatzuchtige liefde om daardoor het heilige rechtvaardige karakter in zich te ontwikkelen waardoor hij bevoegd zou zijn de regering van God op aarde te herstellen.

Maar Adam verwierp Gods weg. Hij verwierp God als de Bron van fundamentele kennis, als de God die wij moeten aanbidden en gehoorzamen.

Echter — en dat is uiterst belangrijk —, toen God, nadat Adam Hem had verworpen, de mensheid veroor-

deelde om 6000 jaar lang afgesneden te zijn van God, behield Hij zich het recht voor diegenen te roepen die Hij voor een speciale dienst had uitverko- ren. Zij die speciaal waren geroepen, werden altijd in elk speciaal geval ge- roepen om een opdracht te vervullen ter voorbereiding van Gods Konink- rijk.

God kent geen aanzien des per- soons. Hij riep geen „favorieten” om alleen aan *hen* zijn gave van eeuwige zaligheid te schenken. Ieder werd ge- roepen om Hem te dienen en Gods Koninkrijk voor te bereiden.

Hierbij moet u dit goed tot u door laten dringen: dat God telkens een „geroepene” uitkoos om een speciale opdracht of dienst te volbrengen deed Hij, opdat die persoon daardoor in zich het heilige rechtvaardige karak- ter zou ontwikkelen waardoor hij kwalificeren zou om met en onder Christus in Gods Koninkrijk te rege- ren in de wereld van morgen!

In het oude Israël van het Oude Testament waren alleen de profeten in deze zin geroepen. In het Israël van het Oude Testament is de heilige Geest nooit aan iemand anders ge- schonken. Gods bedoeling met de speciale roeping van dit volk is in het vierde bewijs uitvoerig besproken.

Zoals u weet verloopt Gods scep- ping in twee fasen. De eerste fase van de schepping van de mens was de fy- sieke fase, die begon met Adam. De tweede fase van 's mensen schepping is de geestelijke fase die met Christus begint.

Als volk of natie was Israël geroe- pen in de fysieke fase van de scep- ping van de mens. De geestelijke fase begon door Christus met de recht- vaardige Abel, Henoeh, Noach, Abraham, Izak en Jakob, en de pro- feten in Israël. Maar de geestelijke fase begint als een roeping van een groep, begint met de Kerk van God.

De Kerk werd geroepen voor een speciale taak ter voorbereiding van Gods Koninkrijk, een taak die sinds de eerste eeuw tot deze generatie nog steeds niet ten volle is begrepen.

Adams schepping was niet voltooid

De eerste Adam, geschapen uit stof der aarde, had een geest gekregen, zodat zijn menselijke hersenen met

de gave van het intellect waren begif- tigd. Dit is uitvoerig uiteengezet in het derde bewijs. Maar Adam was niet compleet, hij had als schepsel Gods nog een tweede geest, de heilige Geest van God, nodig. Het oudtesta- mentische Israël heeft Gods heilige Geest nooit ontvangen.

De mens, die dus slechts de „men- selijke geest” bezit, is daarom eigen- lijk als het ware „niet goed wijs”, maar daarvan is hij zich in het geheel niet bewust. Hij is van nature een vleselijk gezind wezen, hij bezit al- leen een fysieke vleselijk gezinde geest.

En wat zegt God van deze geest? Dat het vijandschap is tegen God en niet is onderworpen aan Gods wet, „... trouwens, het kan dat ook niet” (Rom. 8:7). En zoals Jeremia ver- klaarde, deze natuurlijke vleselijk ge- zinde geest is arglistig en verderfelijk (Jer. 17:9). De honderden jaren van ervaring van het oudtestamentische Israël hebben dit bewezen! Hun werd Gods geopenbaarde kennis gegeven, die voor andere volken verborgen was maar zij zijn tegen God opgestaan en zijn zelfs tot erger zonden vervallen dan andere volken!

De wereld waarin Jezus Christus kwam

In zulk een wereld nu en tot zulk een volk (Juda) kwam Jezus. „Hij kwam tot het zijne en de zijnen hebben Hem niet aangenomen” (Joh. 1:11).

Voordat Jezus zijn evangelie van het Koninkrijk ging leren en verkon- digen, moest Hij zich kwalificeren om op aarde de regering van God te herstellen en Gods Koninkrijk in te stellen. In de grootste titanenstrijd die ooit om de hoogste dingen in het heelal is uitgevochten, overwon Jezus de Satan, verwierp Hij Satans weg van „nemen” en bewees daarmee dat Hij geheel gehoorzaam en trouw was aan God (Matth. 4:1-11).

Hij koos en riep zijn discipelen en onderlegde hen om zijn apostelen te worden.

Toen zei Hij: „En Ik zeg u dat gij Petrus zijt en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. Ik zal u de sleutels ge- ven van het Koninkrijk der hemelen en wat gij op aarde binden zult, zal

gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ont- bonden zijn in de hemelen” (Matth. 16:18-19). Jezus sprak hier tot één persoon, tot zijn voornaamste apostel Petrus, toen Hij sprak over binden en ontbinden — Hij sprak niet tot de Kerk.

Drieëneenhalf jaar lang leerde Je- zus zijn aspirant-apostelen aangaan- de het Koninkrijk Gods.

De leden van de kerk moeten zich kwalificeren

Om bekwaam te zijn het bestuur van God op aarde te herstellen, moest de eerste Adam de Satan overwinnen, Satans weg van „nemen” verwerpen en leven in gehoorzaamheid aan God. Maar Adam faalde.

Christus, de tweede Adam, moest zich bekwaam maken door Satan te overwinnen en zich trouw te betonen aan God en zijn weg. En Christus slaagde!

Ieder lid van de Kerk moet zich ook bekwaamen om met Christus op zijn troon te zitten. „En wie (Satan) overwint en mijn werken tot het ein- de toe bewaart, hem zal Ik macht ge- ven over de heidenen, en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf...” (Openb. 2:26-27). En verder: „Wie (Satan) overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, ge- lijk ook Ik (Satan) heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon” (Openb. 3:21).

Ik heb uiteengezet dat de gehele mensheid, behalve zij die speciaal door God zijn geroepen, van God zijn afgesneden en geen toegang meer hebben tot Hem die het eeuwige le- ven geeft. Hij zei: „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader die Mij gezonden heeft, hem trekke...” (Joh. 6:44). Dit wordt door geen en- kele Schriftplaats ontken — dat kan ook niet. Alle andere mensen zijn van God afgesneden; geen van hen kan tot Christus komen.

De Kerk van God gesticht

Jezus werd gekruisigd, is na drie da- gen en drie nachten in het graf te hebben gelegen, opgestaan (nog een bewijs van de ene ware Kerk), en na 40 dagen opgevaren om in de hemel aan de rechterhand Gods te zitten.

(Zie verder pagina 13)

KRACHTMETING NAMIBIË

Een van 's werelds uitgestrekste, droogste en schaarst bevolkte gebieden is gevangen in het oog van een internationale politieke storm. Hoe het probleem wordt opgelost, zal van grote invloed zijn op de toekomst van geheel zuidelijk Afrika, maar evenzeer op die van het economisch welzijn van de gehele westerse wereld.

door Gene H. Hogberg

Men zou zo denken dat Zuid-west-Afrika — beter bekend als Namibië — wel het laatste land ter wereld was om in een dispuut van grote internationale draagwijdte verwickeld te raken.

Oppervlakkig gezien zou Namibië niet zoveel aandacht, op zulk een hoog niveau, dienen te eisen. Het is een van de dorste en schaarst bevolkte regionen ter wereld. En toch begint voor hen die moeten beslissen welke vorm van onafhankelijkheid het gebied zal krijgen, het uur nul te naderen.

Het bezoek van de heer Armstrong

Lezers van *De Echte Waarheid* zijn her-

haaldelijk bepaald geworden bij de gebeurtenissen in Namibië en het hele probleemgebied in zuidelijk Afrika. In *De Echte Waarheid* van oktober en december 1976 verschenen artikelen over onafhankelijkheidsvoorstellen die toentertijd werden opgesteld in de zogenaamde

„Turnhalle-conferentie” in Windhoek, Namibië's bestuurscentrum en grootste stad.

Dit was een merkwaardig (en zoals uiteindelijk zou blijken, een helaas niet geslaagd) experiment, waarbij voor het eerst in de geschiedenis van zuidelijk Afrika blanken en niet-blanken rond

één tafel zaten om de vreedzame ontwikkeling tot onafhankelijkheid te bespreken. De conferentie leek in vele opzichten op die waarin de Amerikaanse grondwet werd opgesteld.

Enige tijd later, in maart 1977, werd de hoofdredacteur, Herbert W. Armstrong, uitgenodigd de conferentieleiders in de historische Turnhalle-

© Jason Lauré 1979 — Woodfin Camp & Assoc.

vergaderzaal toe te spreken. De heer Armstrong was de eerste „niet-Zuidwester” die gevraagd werd in de Turnhalle-conferentie een toespraak te houden.

De heer Armstrong gaf de gedelegeerden een volledig overzicht van de menselijke geschiedenis: hoe allereerst Satan en vervolgens het merendeel der mensheid Gods heerschappij en zijn wetten heeft verworpen. Deze wetten zijn gebaseerd op liefde, d.i. onzelfzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen. De wet van God is, zo zei de heer Armstrong: „De levenswijze van dienen, van helpen, van delen en van bezorgdheid voor anderen”. Deze wet zal de hoeksteen zijn van het spoedig komende Koninkrijk Gods.

De heer Armstrong zei vervolgens tot de gedelegeerden dat zij de unieke kans hadden een regering te vormen met als basis Gods levenswijze te benaderen. „God help u het allerbeste te doen en de beste menselijke regering samen te stellen die er ooit op aarde is geweest.” Een regering, zo voegde hij eraantoe, die eerlijk en rechtvaardig is voor elke persoon in het land, ongeacht ras of andere overwegingen.

De woorden van de heer Armstrong sloegen in. De Turnhalle-gedelegeerden luisterden met aandacht. Naderhand vertelde de heer Armstrong dat hij nooit eerder tot zo'n aandachtig gehoor had gesproken.

Later diezelfde maand produceer-

de de Turnhalle-conferentie een ontwerp voor een grondwet gebaseerd op de verdeling van macht en een drievoudig regeringsstelsel. De grondwet garandeerde de rechten van al de Namibische bevolkingsgroepen.

Helaas kwam er van de Turnhalle-conferentie als regeringsvorm niets terecht (hoewel er onder leiding van de heer Dirk Mudge wel een politieke partij voor alle rassen, de „Democratische Turnhalle Alliantie” werd opgericht).

Deze wereld van Satan holt veel te snel in de verkeerde richting. Andere machten, toegewijd aan geweld en revolutie wonnen aan invloed. Hierover later meer.

Gevarieerd en ingewikkeld land

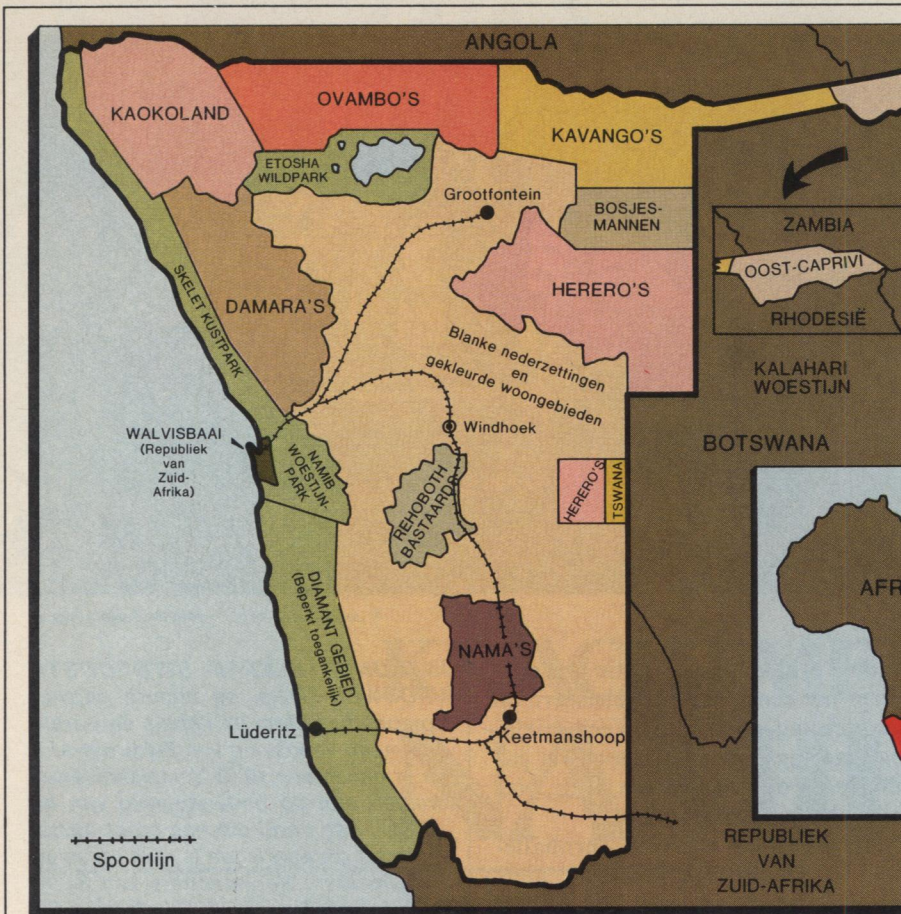
In weerwil van de onweerswolken die zich boven Namibië samentrekken, is de buitenwereld slecht bekend met de unieke geografische kenmerken en met de intrigerende sociologische ingewikkeldheden van dit opmerkelijke land. Mogelijk is dit de reden waarom de nieuwsmidia de werkelijke zaken waar het om gaat, onvermijdelijk simplificeren.

Namibië is ongeveer vier maal zo groot als Groot-Brittannië, en twintig maal zo groot als Nederland. Toch heeft het maar een derde van de jaarlijkse watertoevoer van het kleine Israël, dat zelf ook een droog land is. Het grootste deel van het land is zelfs zo dor, dat de Bosjesmannen — de vroegste inwoners van dit gebied —

IN BONTE KLEREN UITGEDOSTE VROUWEN (links, op andere pagina) brengen hun stem uit tijdens de eerste algemene verkiezing van Zuidwest-Afrika in december 1978. Aanplakbiljetten dringen aan op ondersteuning van de „DTA”, een partij die een groot aantal etnische groeperingen in zich verenigt. Foto midden: Voorstanders van SWAPO demonstreren in Windhoek. De SWAPO heeft zowel een erkende politieke organisatie in Namibië als een guerilla commando organisatie er buiten. Boven: Aanhangers van de DTA steunen enthousiast hun partij die de meerderheid van de zetels in de nieuwe volksraad won. Onder, andere pagina: De meest prominente politieke leider in Zuidwest-Afrika is Dirk Mudge, hoofd van de DTA, die zich onvermoeibaar heeft ingezet om een politieke alliantie te smeden tussen de vele culturen en etnische groeperingen van Zuidwest-Afrika.

het aanduiden als „het land dat God in kwaadheid schiep”. De naam Namibië is afgeleid van de kustwoestijn Namibia, die de grootste zandduinen bezit van alle woestijnen ter wereld.

Waar het water een dermate beperkende rol speelt, is Namibië's totale bevolking erg klein, n.l. iets onder het miljoen mensen. Maar hoewel dun bevolkt, vertoont het land een zeer gevarieerd bevolkingspatroon, waardoor het politieke beeld ernstig gecompliceerd wordt. Namibië telt niet minder dan twaalf etnische taalgroepen, en veel daarvan zijn dan nog weer onderverdeeld in

Kaart door Ron Grove

GROOT LAND, SCHAARSE BEVOLKING, VEEL VOLKEN: Minder dan een miljoen mensen wonen in Namibië, maar ze zijn verdeeld in twaalf verschillende etnische groeperingen die een eigen oorsprong, taal en cultuur hebben. De traditionele thuislandgebieden van deze groepen worden hier afgebeeld, hoewel duizenden Ovambo's, Herero's, Kavango's en Damara's, mannen zowel als vrouwen, voortdurend naar ver verwijderde steden en boerderijen migreren op zoek naar werk. Transport is bijna onverbrekkelijk verbonden met de Republiek van Zuid-Afrika, die de grootste afnemer is van Namibische producten en tevens de grootste kapitaalverschaffer. Geen enkele toekomstige Namibische regering kan de Zuidafrikaanse verbinding doorsnijden zonder zichzelf onherstelbare economische schade toe te brengen.

belangrijke stammen en onder-eenheden daarvan.

In het noordelijk deel van het gebied wonen de voornaamste, Bantoe sprekende zwarte groeperingen, zoals de Ovambo's, de Kavango's en de Herero's. Het Ovambo-volk omvat bijna de helft van de Namibische bevolking.

In het zuidelijk deel van het territorium leven de Nama's, een bevolkingsgroep met een bruine huidskleur, die, vroeger bekend als Hottentotten, vanuit het Kaapgebied naar het Noorden migreerden. De weinige nog overgebleven Bosjesmannen in Namibië behoren eveneens tot de niet-negroïde bruine mensen.

De op een na grootste bevolkingsgroep wordt gevormd door de om-

streeks 100.000 zielen tellende blanken. Maar zelfs bij hen vindt men een cultureel-taalkundige onderverdeling. Omstreeks zeventig procent van de blanken spreekt als moedertaal het van het Nederlands afgeleide Afrikaans, zeven procent spreekt Engels, en bijna een kwart spreekt Duits, de taal van de eerste koloniale mogeheid die in dit gebied de macht uitoefende.

Maar daarmee is Namibië's ingewikkelde etnische onderverdeling nog niet afgelopen. Er zijn namelijk nog twee belangrijke groepen, beide van gemengde Eurafrikaanse afkomst, de kleurlingen en de z.g. Rehovoth Bastards, die voornamelijk Afrikaans spreken.

„Cultureel gezien”, aldus de brochure *South-West Africa — Namibia* van Peter Duingan en L. H. Gann, „is Namibië al even gevarieerd. De hoofdstad Windhoek is een moderne stad met een toenemende industrie; zij vertegenwoordigt de modernste sector van de economie en maakt deel uit van het straal-tijdperk. Maar in de afgelegen binnenlanden bevindt zich nog een handvol Bosjesmannen (San) die door middel van de jacht en met het verzamelen van wilde kruiden en vruchten in hun onderhoud voorzien. Er zou een heel boek — en misschien wel een hele boekenplank vol — voor nodig zijn om Namibië's etnische verscheidenheid recht te doen.”

En wat de politiek betreft zal er geen recht worden gedaan als de onafhankelijkheidsformule geen rekening houdt met deze fundamentele menselijke en historische factoren.

Want in Namibië maakt iedereen deel uit van een minderheid. In weerwil van deze feiten bestaat er nu een zeer duidelijk en dreigend gevaar voor een door de buitenwereld aan de gehele bevolking van Namibië op te leggen politieke oplossing — die ten nadele van alle daar levenden in feite steunt op machinegeweren en raketten van communistische makelij.

Wie zal er regeren?

Meer dan dertig jaar land is Zuidwest-Afrika het voorwerp geweest van eindeloze en gewoonlijk bijzonder scherpe debatten in de radkamers van de Verenigde Naties.

Op het ogenblik is er een cocktail van partijen bij het dispuut betrokken: Zuid-Afrika, de huidige gezagsdrager in dit gebied onder een oud mandaat van de Volkenbond; de Verenigde Naties die op het standpunt staan de mandaatverantwoordelijkheden van de Volkenbond te hebben overgenomen, en die het gezag van Pretoria als onwettig bestempelen; de SWAPO, de strijdlustige South-West African People's Organization, wier buiten het Namibische grondgebied ondergebrachte guerrillabanden

(Zie verder pagina 22)

Gods geloof in de mens

door Jon Hill

„Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God” (Ef. 2:8). „Here der heerscharen, welzellig de mens die op U vertrouwt” (Ps. 84:13).

Geloof en vertrouwen in God zijn een eerste vereiste voor redding — niemand trekt dat in twijfel. God is zo trouw dat Hij alle beloften die Hij ons gedaan heeft, nakomt. Hij is barmhartig, vergevingsgezind, altijd levend en aanwezig om zijn volk bij te staan; heilig, rechtvaardig, eeuwig, liefhebbend — volmaakt in alles wat Hij doet. Wederom trekt niemand deze veronderstelling in twijfel.

Maar de mens daarentegen is juist het tegenovergestelde: hij is gemeen, slecht, feilbaar — de goddeloosheid van de mens is zo groot dat alle gedachten die in zijn hart opwellen voortdurend alleen maar slecht zijn. Vol ijdelheid, begeerte en hebzucht; de beste onder hen is als een heidekruid vol doornen en de rechtvaardigste als een doornhaag. David somt het voor ons op als hij zegt: „God ziet neder uit de hemel op de mensenkinderen, om te zien, of er één verstandig is, één, die God zoekt. Allen zijn afgeweken, tezamen ontaard, er is niemand die goed doet, zelfs niet één” (Ps. 53:3-4).

Hulpeloze stuntels

Jesaja slaat de spijker op de kop als hij God citeert, die zegt: „Gij wormpje Jakob”. (Jes. 41:14). Petrus zegt ons: „... indien de rechtvaardige ternaauwernood behouden wordt, waar zal dan de goddeloze en zondaar verschijnen?” (1 Pet. 4:18.)

Paulus spreekt in dezelfde trant in zijn eerste brief aan de Corinthiërs waarin hij ons vertelt wat voor soort mensen de broeders zijn: dwaze domme schapen, zwakke, minderwaardige, verachtelijke, hulpeloze stuntels.

Maak u niet bezorgd, niets gaat er goed. Zelfs nadat u alles gedaan heeft wat God bevolen heeft, wordt u verondersteld te erkennen, dat u een onnutte slaaf bent, die slechts heeft gedaan, wat hij moest doen (Lukas 17:10).

De mens moet geloof en vertrouwen in God hebben. Maar u veronderstelt toch niet dat uw Vader in de hemel en uw Heiland enig vertrouwen en geloof in u stellen? O, ellendige mens die ik ben, ik sterf dagelijks en sla mijn lichaam tot onderwerping. Ik kan zelfs mijn ogen niet tot God opheffen, maar laat alleen maar mijn hoofd hangen en zeg: „Here, wees mij, zondaar, genadig”.

Soms overtreffen wij de „nederigheid” van Job. Wij weten dat God zo goed en volmaakt is en dat wij zo slecht en boos zijn dat er niets is, dat wij kunnen doen om Hem te plezieren, maar „wil Hij mij doden, ik blijf op Hem hopen” (Job 13:15). Wij ontwikkelen een negatieve houding: God is zo goed. Hij moet ons, slechte mensen, wel slechte dingen aan doen en wij verdienen dat door en door.

Al deze bijbelteksten, die aangehaald zijn of waarop gezinspeeld is, staan in Gods Woord en ze zijn waar, maar vaak wentelen wij ons erin en laten zodoende de situatie hopeloos lijken. Wij vergeten al de duizenden positieve commentaren die Gods schrijvers over Hem geven en cite-

ren als Hij ze maakt over zijn volk.

Arme George

Soms staan wij ons zelf toe in een houding te geraken, waarin wij onszelf geestelijk aftekenen als de arme George. George viel van een steiger van drie verdiepingen hoog, brak de helft van al zijn botten, verbrandde zich met hete teer en kwam in het ziekenhuis terecht van top tot teen in verband gewikkeld, in een rekverband opgehangen, kunstmatig gevoed — alleen zijn linker oog was nog zichtbaar. De arts kwam binnen, controleerde de kaart aan het voeteneind van het ziekbed, kuchte deskundig maar niet al te aanmoedigend, liep rond het bed, keek aandachtig naar George en zei: „Dat oog ziet er niet goed uit!”

Hopeloos!

Op de een of andere manier vergeten wij dat God in zijn volmaaktheid een plan heeft ontworpen om ons uit onze natuurlijke verdorvenheid te halen en in de goddelijke volmaaktheid van zijn eigen familie te brengen.

In Amerika is momenteel een country and western liedje populair dat heet „God’s Gonna Getcha Fer That” (God zal je wel krijgen!) De coupletten bezingen de algemene zwakheden van de menselijke aard en beëindigen elk refrein met „God’s Gonna getcha fer that!” Het tekent God af als iemand die alleen maar bezig is met het spelen van goddelijk Rechter, Jurielid, Politieagent en Gevangenenbewaarder. Zijn liefde, genade, vergiffenis en zorg worden vergeten en er wordt niet gerept over zijn plan met de mensheid.

Heeft God werkelijk een fout ge-

maakt toen Hij de mens schiep? Verstoorde Satan Gods plannen toen hij onze eerste ouders in de Hof van Eden bedroeg? Bewijst de trieste geschiedenis van de mens dat wat God ook voor hem in petto had, een mislukking moet zijn geweest — met de ene mogelijke uitzondering dat de mens een uitstekende vernietigingsmachine schijnt te zijn?

God is heus wel van plan „u te krijgen” — maar het is zijn plan „u” veranderd, gered, geboren in zijn eigen familie, in zijn Koninkrijk te „krijgen”, zodat u God wordt zoals God God is! Het is de vreugde van onze Vader om veel zonen tot heerlijkheid te brengen, erop toe te zien dat geen verleiding op onze weg komt die niet overwonnen kan worden, om door Christus alle dingen mogelijk te maken, om ons vrijelijk zijn eigen goddelijke aard te schenken, ons eeuwig leven te geven, ons tot dezelfde volmaaktheid te brengen waarin Hij zich verheugt, ons meer dan overwinnaars te maken, om als medeërfgenaamen van Christus de bezitters van het heelal te zijn en om ons, geloof het of niet, uiteindelijk aanbidding waardig te maken. „Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn” (Joh. 1:12-13).

Gods wil

Dat is Gods plan met de zwakke mens. Zijn raad zal bestaan. Zijn plan zal uitgevoerd worden. Hijzelf verklaart dat Hij niet wil dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen — en Gods wil zal geschieden!

God heeft geen plan gekozen waar een mechanisme tot mislukken is ingebouwd. God heeft geen instrument (de mens) geschapen, dat in de handen van zijn Schepper hopeloos is. En wat meer is, God — de Vader en de Zoon — heeft een absoluut geloof in zijn eigen plan, in zijn instrumenten. Kortom, God heeft geloof in de mens!

Nu behoeft God niet op dezelfde manier in de mens te geloven, als de mens in God moet geloven. God behoeft nergens van gered te worden. God is het leven zelf, zelf-vernieu-

wend, eeuwig, almachtig. Maar toch zal Hij volgens zijn eigen ontwerp en het doel waarvoor Hij de mensheid schiep, met zijn zoon alleen blijven in zijn Koninkrijk, tenzij dat plan slaagt en de mensen volledig van uit God geboren zonen worden. De bijbel straalt vertrouwen uit dat de meerderheid dit uiteindelijk zal halen (zie Rom. 11:26; Petr. 3:9; 1 Tim. 2:4).

Hij is geen hardvochtig rechter die ernaar verlangt iedere verkeerde daad van elk eigenzinnig mens, die zo gemakkelijk verkeerd gaat, te straffen — in plaats daarvan is Hij onze liefhebbende Vader, die ernaar verlangt ons pad bij elke wending te effenen en ons te koesteren, te verzorgen, ons te prijzen en op duizend manieren elke dag te zegenen om ons tot het punt te brengen, dat wij in zijn eigen familie geboren worden.

Voordeel van de twijfel

Laten wij eens kijken naar de mate van zijn vertrouwen in ons. Laten wij eens zien in welke mate Hij op ons gokt, om het zo maar eens te noemen — omdat er met ieder van ons de mogelijkheid bestaat dat we het niet halen; wij kunnen Hem, zijn Geest, zijn pogingen, zijn wil afwijzen. Laten wij eens zien hoeveel voordeel van de twijfel hij aan ieder van ons gegeven heeft.

In de eerste plaats is de mensheid uniek in geheel de schepping, zowel lichamelijk als geestelijk: wij zijn de enige wezens die God ooit naar zijn eigen beeld geschapen heeft (Gen. 1:26). Lichamelijk, sterfelijk, broos, tijdelijk, eindig, zwak — maar naar het beeld Gods! Over de gehele geschapen geestenwereld, de menigte der engelen, zegt God onze Vader dat zij geschapen zijn om dienende geesten, dienaren te zijn voor diegenen die de erfgenamen van het heil zullen zijn (Hebr. 1:14).

Het gehele onbegrensde heelal is geschapen als decor, broedstoof, geboorteplaats en als bezit, beloning en verantwoordelijkheid voor zijn toekomstige zonen (Rom. 8:17). Nu doet niemand zoveel moeite tenzij hij gelooft dat zijn plan zal slagen en hij de instrumenten vertrouwt die hij gekozen heeft om het plan ten uitvoer te brengen.

Bovendien offert God zijn eigen leven — in de persoon van Jezus Christus, het Pascha-offer (1 Cor. 5:7) —

om de straf te betalen voor de zonden waartoe wij makkelijk vervallen (Hand. 2:38). Vrijelijk geschonken voordat wij de behoefte eraan onderkennen (Rom. 5:8). Een dergelijk offer wordt aan geen andere schepsels aangeboden.

Behalve dat heeft God ons ontworpen om op unieke wijze in staat te zijn zijn eigen Geest, zijn verstand, zijn macht, de essentie van zijn wezen te ontvangen die samengevoegd wordt met „de geest in de mens” om een nieuw wezen te worden, een ware zoon van God, die Hem Abba, Vader noemt — niet alleen maar als een geestelijke realiteit (Rom. 8:14-16). Geen enkel ander wezen is ontworpen met dat vermogen.

Hij geeft ons een „aanmoediging”, een onderpand op zijn ware Geest (2 Cor. 1:22). Hij vertrouwt ons zijn grootste schat, zijn heilige Geest toe (1 Cor. 14:32; Lukas 19:12-27). Hij schenkt ons alles wat wij op een bepaald moment nodig hebben, zonder te bekniptelen, om de moeilijkheden die wij het hoofd moeten bieden, de baas te worden (1 Cor. 10:13) — en voegt bijzondere gaven van die Geest toe om door ons te laten gebruiken (1 Cor. 12).

„Wolken van getuigen”

En deze bewijzen van Gods vertrouwen in de mensheid worden nog uitgebreid door de dagelijkse zorg die Hij over ons uitstort. Hij zegt: „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opgedaan worden. . . Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?” (Lukas 11:9, 13.)

Voorbeelden uit de levens van anderen, die ons voorgegaan zijn, die „wolk van getuigen” waar Paulus over spreekt in Hebr. 11 en 12, helpt ons te doen inzien hoeveel onze hemelse Vader voor ons is — en „als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?” (Rom. 8:31.)

Neem bij voorbeeld Noach. En bedenk wel, God handelt zonder aanzien des persoons. De grote mannen uit de bijbel waren groot wegens hun gebruik van de geestelijke gaven die God hun geschonken had. Zij zondigden allemaal en waren zeer menselijk, net zoals u en ik. „Elia was

slechts een mens zoals wij en hij bad een gebed, dat het niet regenen zou, en het regende niet op het land, drie jaar en zes maanden lang; en hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde deed haar vrucht uitspruiten” (Jak. 5:17-18). Als God Elia zulk een macht toevertrouwde en Noach zulk een taak opdroeg, zal Hij u en mij toevertrouwen wat Hij van ons verlangt.

Noach was ongeveer 500 jaar oud. Noach was een boer, een druiventeler en wijnbouwer. Noach was geen scheepsbouwer. Maar Gods plannen maakten de bouw van een schip noodzakelijk, zoals de wereld nog nooit had aanschouwd. Een groot schip, half zo groot als de Queen Mary, een prestatie qua scheepsbouw die tot aan de eeuwwisseling niet is nagedaan. Noach kreeg 120 jaar de tijd om de opdracht te volbrengen.

Ik ben er zeker van dat Noach zo zijn twijfels heeft gehad, zijn capaciteiten in twijfel heeft getrokken, onzeker is geweest of hij een dergelijke fantastische taak wel kon voltooien. Maar God wist dat hij het kon. God vertrouwde erop dat Noach die Ark zou bouwen. En Hij vertrouwde niet alleen op Noach dat hij een boot zou bouwen, maar ook al het leven op aarde zou redden. Dierlijk leven en menselijk leven. God vertrouwde al het leven op aarde aan Noach toe. En God had gelijk — Noach volbracht zijn taak. Gelukkig, voor u en mij.

Een onmogelijke opdracht?

Mozes gaf zich ook bepaald niet op als vrijwilliger voor zijn heldhaftige daden. Lees Exodus 3 en 4 er maar eens op na. Mozes kwam aandragen met elke uitvlucht die hij maar kon verzinnen: „Waarom ik, Heer? Wie ben ik, dat ik met de Farao moet gaan praten? Kies iemand anders. Ik ben te oud; ik ben te lang weggeweest en ik weet niet eens meer hoe ik met die mensen moet praten. Ik praat moeizaam. Wie zal mij eigenlijk geloven? Ik weet zelfs niet welke naam ik u moet geven!” enz. enz. Maar in Handelingen 7:22 refereert Lukas aan Mozes als „machtig in zijn woorden en werken”.

God wist dat Mozes zijn taak aankon; het deed er niet toe dat het een „onmogelijke opdracht” leek. God kende de macht en de gaven die Hij zou verschaffen — God had meer

vertrouwen in Mozes dan Mozes had in Mozes of dan Mozes op dat moment in God had. God vertrouwde Mozes het bevrijden van een tot slavernij gebracht volk toe; met het werkstelligen van de vervulling van zijn beloften aan Abraham van meer dan 400 jaar eerder; met het stichten van een gehele natie; met het verstrekken en rubriceren van zijn eigen wet; met de instelling van een priesterlijke macht en burgerlijke en godsdienstige wetten; met de macht enige van de meest opzienbarende wonderen die ooit te boek zijn gesteld te verrichten; met het vermogen meer dan 40 jaar het rebelse Israël in de woestijn te verdragen.

En God had gelijk — Mozes verrichtte de taak.

Abraham en Sara hadden ook hun twijfels. Ze beschouwden de omstandigheden, hun leeftijd, het gehele verloop van een onvruchtbaar huwelijk. Ze probeerden Gods beloften op een andere manier te laten uitkomen; ze lieten Abraham een erfgenaam voortbrengen via Hagar. Op de leeftijd van 99 en 89 jaar lachten ze beiden inwendig toen God hen zei, dat zij, Abraham en Sara, en niet een andere combinatie, binnen een jaar tijd een baby zouden krijgen. Ze konden het niet geloven.

Maar God had weer gelijk. En toen de baby was geboren, liet God hen hem de naam „Gelach” (Izak) geven om hen en ons een lesje te leren. God vertrouwde Adam niet alleen toe op zijn oude dag vader te worden van een kind, maar vertrouwde hem ook toe een ongelooflijke daad van gehoorzaamheid te verrichten: het offeren van zijn op wonderbaarlijke wijze geboren zoon Izak. God „wedde” op Abraham — en beiden wonnen.

Wedden op een winnaar

Neem nou Job. God stelde veel vertrouwen in Job. Eerst vestigde Hij de aandacht van Satan op Job en liet vervolgens Satan op hem los. Satan deed zijn best Job ertoe te brengen God te vervloeken en te sterven. Satan slaagde daar niet in en zou het onderwerp nooit meer ter sprake hebben gebracht. Maar God hield vol, wees weer op Job en stond Satan toe Job persoonlijk op elke mogelijke manier, lichamenlijk en geestelijk aan te tasten — tot op het randje van de

dood. Job had een probleem dat God overwonnen wilde hebben: eigengerechtigheid. Maar probleem of geen probleem, God wenste Job in zijn Koninkrijk. Ten einde hem een lesje te geven, liet God de grootste macht, die naast de zijne bekend was, los om Job te teisteren.

God vertrouwde dat Job niet alleen de aanval zou overleven, maar het zou overleven met een grotere geestelijke houding en meer karakter. God vertrouwde dat Job in staat zou zijn Satan op een of andere manier te weerstaan.

God had gelijk, God wedde op Job — en won weer.

De voorbeelden van mannen die geloof toonden zijn te talrijk om op te noemen, zoals Paulus zei (Hebreeën 11:32).

Lopen over het water

Hoe zit het met Petrus? Dat is nu eens iemand waarmee u zich kunt vereenzelvigen. Overijverig, naïef, lijdend aan een te grote mond, te haastig gevolgtrekkingen makend, zwak wordend op de verkeerde momenten — zeer menselijk. Maar God geloofde dat hij een belangrijk apostel zou kunnen worden.

Herinnert u zich nog dat Petrus probeerde op het water te lopen? Jezus wandelde over de oppervlakte van het water en Petrus wilde het ook proberen. Jezus zei: „Kom. En Petrus ging uit het schip en liep over het water . . . maar . . .” (Matth. 14:28-30).

Het lopen over het water was niet een vermogen dat exclusief voor Jezus was. Hij wist wat Hij later tot zijn discipelen zou zeggen: „Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader” (Joh. 14:12). Toegegeven, het is Gods macht die alles mogelijk maakt, maar alles wat mogelijk is, wordt door en met mensen gedaan.

Jezus wist dat Petrus op het water kon lopen. Het probleem was dat Petrus niet geloofde dat Petrus het kon — zelfs nadat hij het gedaan had. Petrus keek om zich heen naar de uiterlijke omstandigheden, verloor zijn moed, wendde zijn ogen van Christus af en zonk onmiddellijk.

Diezelfde Petrus predikte later en duizenden werden bekeerd — een
(Zie verder pagina 28)

Plain Truth Photos

Hedendaags christendom contra CHRISTUS

door Roderick C. Meredith

„SINDS ik hier ben,” vertelde een Afrikaanse student zijn blanke vriend, „ben ik tot de ontdekking gekomen dat de blanken eigenlijk twee goden hebben — een over wie zij ons hebben geleerd en een andere tot wie zij bidden. Op de zendingsschool heeft men mij geleerd dat het bijgeloof van mijn voorouders die afgodsbeelden vereerden en in toverkunst geloofden, verkeerd was en bij het belachelijke af. Maar jullie aanbidden grotere afgodsbeelden — auto’s en elektrische apparaten. Ik kan werkelijk niet zien wat voor verschil dat maakt.”

Deze gedesillusioneerde jongeman

Slechts heel weinig mensen beseffen het in het oog springende verschil tussen het hedendaagse christendom en de oorspronkelijke leer van Christus.

was duidelijk geworden dat het huidige „christendom” ver van de oorspronkelijke onderwijzingen van Christus was afgedwaald. En deze ontdekking kwam hard bij hem aan.

Zijn hedendaagse christenen dan allemaal huichelaars? Hebben zij zich afgekeerd van de een

voudige leer die Jezus onderwees?

Wat heeft Christus hiermee te maken?

Laten wij eens een toepasselijk voorbeeld nemen. Jezus Christus heeft gezegd: „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief, bidt voor wie u vervolgen” (Mattheus 5:43-44).

Hebben de zich christen noemende mensen in onze westerse beschaving in navolging van Christus hun vijanden lief en keren zij hun de andere wang toe (Mattheus 5:39), zoals zijn

gebod luidt? Natuurlijk niet. Dat zou onpraktisch zijn, zegt men ons.

De grootste en bloedigste oorlogen van de hele geschiedenis werden hoofdzakelijk gevoerd in Europa, het hart van de westerse, christelijke beschaving.

Waren de mannen, vrouwen en zelfs kinderen die aan deze oorlogen deelnamen, waarachtige volgelingen van de nederige timmerman van Nazareth die gezegd heeft: „Hebt uw vijanden lief”? Vergeet niet dat deze mensen zichzelf, met de naam van Christus, „christenen” noemden.

Het schijnt dat vrijwel alle westerse godsdiensten, levensbeschouwingen en sekten voor hun ideeën, leerstellingen en praktijken hardnekkig de naam van Christus blijven gebruiken, ook al zijn zij daarin nog zo ver afgedwaald van de leer van Christus. Vroeger kwamen de heidenen er althans eerlijk en openlijk voor uit dat zij afgoden aanbaden.

Het gebruik van Christus' naam bewijst nog niets

Sinds de tijd van de omwandeling op aarde van Gods Zoon is de naam van Christus als etiket geplakt op alles wat zich als heidense, verdorven mensenwijsheid aandiende. Het feit dat veel leerstellingen, ideeën en praktijken van mensen zich met de naam „christelijk” tooien, bewijst absoluut niets.

Zijn deze ideeën en instellingen afkomstig van Christus? Zijn zij in overeenstemming met zijn onderwijzingen en zijn voorbeeld? Hoe kunt u zekerheid hierover krijgen? Wat was precies de leer van Jezus Christus?

Het authentieke antwoord op deze vraag is alleen te vinden in het door God ingegeven getuigenis van wat Jezus werkelijk leerde en in het volmaakte voorbeeld dat Hij ons ter navolging heeft gegeven. Dit geïnspireerde getuigenis vindt u in uw bijbel.

Wat leerde Christus?

In het begin van zijn optreden als leeraar „ging Jezus naar Galilea om het evangelie Gods te prediken, en Hij zeide: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en geloof het evangelie (Markus 1:14-15).

Het woord „Koninkrijk” hier wil zeggen „heerschappij”. Jezus sprak hier over de aanstaande heerschappij

van God op aarde. Hij gebod: „Bekeert u en geloof het evangelie”!

„Zich bekeren” betekent dat u zóveel berouw hebt dat u niet alleen bereid bent niet langer te leven in wat de theologen „zonde” noemen, maar ook dat u bereid bent rechtsomkeert te maken. Maar wat is eigenlijk zonde? Het antwoord van God luidt: „Ieder die de zonde bedrijft overtreedt ook de wet; want de zonde is de wetsovertreding” (1 Johannes 3:4, *Leidse vertaling*).

Wij moeten dus berouw hebben over het feit dat wij Gods heerschappij ongehoorzaam zijn wanneer wij zijn wet overtreden.

Hierover zegt Christus verder: „Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar om te vervullen” (Mattheus 5:17). Volgens kenners van de Griekse taal betekent het woord dat hier als „vervullen” is vertaald, niet slechts „doen of uitvoeren”, maar ook „gehéél vervullen”. Met andere woorden, in zijn eigen leven vervulde en volvoerde Jezus ten volle Gods geestelijke wet naar de bedoeling en strekking ervan — de wet die u gebiedt God lief te hebben met geheel uw kracht en uw naaste lief te hebben als uzelf.

Waarom deed Hij dat? Soms om op deze wijze Gods wet af te schaffen? Dat wil men u wijsmaken ja. Het uiteindelijke criterium voor goed en verkeerd is volgens vele kerkelijke leiders niet het goddelijke gebod, maar de subjectieve waarneming van het individu m.b.t. wat goed voor hem is. „Wij zijn bevrijd van de wet”, werpen zij tegen. Laat God echter aan het woord. In een profetie over de komende Messias schreef Jesaja: „De Here had lust, om Zijner gerechtigheid wil; Hij maakte groot de wet, en Hij maakte [die] heerlijk” (Jesaja 42:21, *Statenvert.*, zonder de cursief gedrukte woorden. Zie ook de verklaringen in Dächsel dat de betekenis is als hierboven.).

Jezus maakte Gods wet groot

Groot maken is niet afschaffen, maar juist verduidelijken en een zo groot mogelijke betekenis geven. Jezus vervulde en vergrootte Gods wet op volmaakte wijze om ons de volle geestelijke toepassing ervan te laten zien en ons een voorbeeld te geven, opdat wij zijn voetstappen zouden navolgen (1 Petrus 2:21).

In diezelfde prediking zegt Jezus verder: „Wie dan een van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen” (Mattheus 5:19). Volgens de onderwijzing van Jezus moet u dus zelfs het kleinste van Gods geboden zowel zelf doen als aan anderen leren, als u groot wilt worden in zijn Koninkrijk. Dit is precies het omgekeerde van wat het „christendom” tegenwoordig gewoonlijk verkondigt. Waarschijnlijk heeft u geleerd dat Jezus Gods wet heeft afgeschaft.

Christus liet ons zien dat wij, alleen al door onze naaste te haten — en daarin schuilt al de geest van moord — schuldig worden ten aanzien van Gods geestelijke wet (Mattheus 5:21-26). Hij beschreef in duidelijke bewoordingen hoe iemand echtbreuk kan plegen, niet slechts door het in feite te doen, maar ook reeds wanneer hij een andere vrouw alleen maar begeert (vers 27-28).

Lees deze voorbeelden in uw eigen bijbel. Denk erover na. In geen van die gevallen is daarin sprake dat Gods wet wordt afgeschaft, integendeel, zij wordt nog meer verplichtend voor ons gemaakt!

Gehoorzaamheid aan God en zijn wet is het thema van de gehele bergrede. In Mattheus 7:21 zegt Jezus: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is”.

Later kwam een jongeman tot Hem en vroeg: „Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven? Hij zeide tot hem: Wat vraagt gij Mij naar het goede? Een is de Goede. Maar indien gij het leven wilt binnengaan, *onderhoud de geboden*” (Mattheus 19:16-17). Vervolgens noemde Jezus enkele van de tien geboden (vers 18-19). In dit korte onderhoud wees Christus wederom met nadruk op het beginsel van gehoorzaamheid.

Heeft Jezus een volmaakt voorbeeld gegeven?

Denk eraan dat een christen iemand is die het voorbeeld van Jezus letterlijk navolgt! Jezus was het „licht” dat God in de wereld heeft gezonden om de mens te laten zien hoe hij moet

leven. „Het ware licht, dat iedere mens verlicht, kwam in de wereld” (Johannes 1:9, *Willibrord-vert.*). Jezus gehoorzaamde God. Hij zondigde niet — en zonde is de overtreding van de wet. Hij gehoorzaamde God en was zelfs bereid voor anderen te lijden. In dit alles gaf Hij ons een voorbeeld ter navolging.

De apostel Johannes schreef onder goddelijke inspiratie: „Wie aanspraak maakt op verbondenheid met God, moet leven juist zoals Christus geleefd heeft” (1 Joh. 2:6, *Willibrord-vert.*).

Jezus leidde een leven van geven en dienen. Hij gedroeg zich als een ambassadeur van een buitenlandse mogendheid — Gods heerschappij in de hemel die spoedig op aarde zal komen om overal de plaats in te nemen van aardse regeringen. Hoeveel „christenen” zijn er die dit werkelijk geloven?

Paulus werd geïnspireerd te schrijven dat Jezus Christus gisteren en vandaag en in eeuwigheid dezelfde is (Hebreeën 13:8). Christus is niet veranderd. Hij wil u zo leiden dat u op dezelfde manier gaat leven als Hij bijna 1900 jaar geleden heeft gedaan toen Hij als mens op aarde was. En bedenk, Jezus is in alle dingen op gelijke wijze als wij verzocht geweest, doch zonder zonde gebleven (Hebreeën 4:15).

Op welke wijze zal Jezus u leiden om dit te volbrengen? In de beschrijving van zijn eigen ervaringen drukte Paulus het als volgt uit: „Met Christus ben ik gekruisigd. Ikzelf leef niet meer, maar Christus leeft in mij; terwijl ik leef in het vlees, leef ik in het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en die Zich voor mij heeft overgeleverd” (Galaten 2:19-20, *Petr. Canisius-vert.*).

Hier zien wij dat Christus in de echte christen zijn eigen leven gaat leven. Dit doet Hij door middel van zijn Geest (Romeinen 8:9). De heilige Geest geeft de mens het geloof van Jezus Christus — hetzelfde geloof dat Jezus leidde en inspireerde, toen Hij sterfelijk vlees en bloed was.

Hoe werkt de heilige Geest?

Maar hoe ontvangt men Gods heilige Geest? Petrus zei tot een grote groep mensen: „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw

zonden; en gij zult de gave van de heilige Geest ontvangen” (Handelingen 2:38). Ditzelfde geldt ook nu.

Aangezien uw oude „ik” in figuurlijke zin begraven moet worden — gedoopt voor de vergeving der zonden — moet u eerst berouw hebben over uw zonden. Dit betekent berouw hebben dat u Gods wet heeft overtreden. Daarna, nadat u zich waarlijk heeft bekeerd en, door het geloof, het door Christus vergoten bloed als losgeld voor uw begane zonden aanvaardt, moet u gedoopt worden ten einde de gave van Gods heilige Geest te ontvangen.

De doop — onderdompeling in een graf van water — is een symbolische aanvaarding van de doodstraf die u over uzelf heeft gebracht door ongehoorzaam te zijn aan de wet van uw Schepper; en is tevens de erkenning van uw bereidheid om uw oude ik figuurlijk te laten sterven.

De liefde Gods

Dan zal Christus door zijn Geest zijn natuur in u plaatsen — zijn liefde, zijn geloof, zijn kracht om uw eigen natuur, de verleidingen van Satan en van deze wereld te overwinnen (zie Galaten 5:22).

De liefde die u ontvangt door Gods Geest, is niet zo iets als menselijke liefde, maar Gods liefde die „... in onze harten uitgestort is door de heilige Geest, die ons gegeven is” (Romeinen 5:5).

Hoe werkt Gods liefde? Het woord van Christus geeft hierop het juiste antwoord: „Want dit is de liefde Gods, dat wij *zijn geboden bewaren*. En zijn geboden zijn niet zwaar” (1 Johannes 5:3).

Omdat Gods liefde in ons is geplaatst door zijn Geest, zijn wij in staat zijn geboden te bewaren. Door steeds de bijbel te bestuderen, door gebed, voortdurende zelfoverwinning en geestelijk te groeien, kunt u zich overgeven aan God en u door Hem laten vormen naar zijn geestelijk beeld, zodat u uit Hem geboren kunt worden in de opstanding als zijn eigen kind. U zult dan geheel en al zijn natuur bezitten.

Dit is in feite het ware doel van uw bestaan.

De identiteit van echte christenen

Door de geschiedenis heen heeft God altijd diegenen afgezonderd die Hem

werkelijk dienen door zijn geboden en zijn wetten te gehoorzamen. Johannes schreef onder inspiratie: „wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in hem is de waarheid niet (1 Joh. 2:4).

Wie Gods geboden niet houdt, begrijpt niets van het karakter en de persoonlijkheid van de ware God. Hij „kent” God niet werkelijk. Hij fantaseert eenvoudig zijn eigen privé-„god”. Kunnen wij geloven dat God meent wat Hij zegt in zijn geïnspireerde Woord?

De ware God hoort onze geboden niet eens, als wij zijn geboden niet bewaren. „Wij ontvangen van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht” (1 Johannes 3:22). Hoeveel belijdende christenen geloven dit? Zoals de Afrikaanse student in het begin opmerkte, aanbidders miljoenen misleide mensen tegenwoordig een sentimentele „god” van eigen fabrikaat die geen gehoorzaamheid verlangt. Zij zijn misleid, zodat zij geloven dat zij de verering van de ware Schepper, de God die gehoorzaamheid verlangt aan zijn wil als voorwaarde voor het ontvangen van de gave van eeuwig leven, gerust achterwege kunnen laten.

Maar God zegt: „Een ieder, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden de Vader en de Zoon. Indien iemand tot u komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Zijt gegroet. Want die tot hem zegt: Zijt gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken” (2 Joh. 9-11, *Statenvert.*).

Dit is krachtige taal. De kwestie van gehoorzaamheid aan de ware God en zijn wet is van fundamenteel belang! (Vraag gerust onze gratis boekjes aan: *Wat bedoelt u met behouden worden?* en *Wat is een echte christen?*)

Gehoorzaamheid zal u gelukkig maken en uw leven vullen met waarachtige, innerlijke vreugde. Door deze gehoorzaamheid onderscheiden waarachtige christenen zich van de miljoenen mensen die menen dat zij christenen zijn, maar die ver zijn afgedwaald van de eenvoudige waarheden die Jezus Christus heeft geleerd. □

7 BEWIJZEN

(Vervolg van pagina 3)

Toen, op de dag van het feest der eerstelingen (Pinksteren), in het jaar 31 na Chr., zond God de heilige Geest in een wonderbaarlijke vertoning en stichtte zijn Kerk!

Het aantal discipelen dat na de 3½ jaar van Jezus' prediking nog geloofde, was slechts 120 (Hand. 1:15).

„En toen de Pinksterdag aanbrak, waren *allen tezamen bijeen*. En *eensklaps* kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren; en er *vertoonden zich* aan hen *tongen* als van vuur *die zich verdeelden*, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken” (Hand. 2:1-3).

Ik heb met opzet enkele woorden in deze passage benadrukt om te laten uitkomen dat het om een eenmalige gebeurtenis gaat. Het was nooit eerder voorgekomen en het is daarna ook nooit meer gebeurd. De heden-daagse „Pinkstersamenkomsten” en het „spreken in tongen” is totaal iets anders.

Dus ten eerste waren de discipelen allen in één geest bijeen, iets dat tegenwoordig maar zelden voorkomt. Ten tweede kwam de heilige Geest plotseling — zij werkten er niet naar toe door geëmotioneerd te schreeuwen zoals tegenwoordig gewoonlijk op dergelijke bijeenkomsten het geval is. Ten derde kwam de heilige Geest met een geluid — zij hoorden het als een geweldige windvlaag. Zo iets gebeurt nu niet meer. Ten vierde wordt de heilige Geest hier met „het”, niet „hij” aangeduid, dat wil zeggen niet als een geest of een persoon. Ten vijfde zagen zij de heilige Geest — het verscheen als gespleten tongen als van vuur. Zij zagen deze letterlijk op elk van hen, de 120, zitten. Iets dergelijks vindt in de zogenaamde „Pinksterbijeenkomsten” tegenwoordig nooit plaats.

En verder, wordt daarin tegenwoordig met dezelfde soort tongen gesproken? Neen, nogmaals, de

waarachtige Pinksterbelevens vindt tegenwoordig nergens meer plaats. Verder staat er: „Nu waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel; en toen dit geluid gekomen was (het gerucht van deze unieke wonderbaarlijke ervaring — het horen en zien van de heilige Geest — verbreedde zich snel), liep de menigte te hoop en verbaasde zich, want een ieder hoorde hen (de 120) in zijn eigen taal spreken” (Hand. 2:5-6).

Geef u hiervan rekenschap — de Mediër onder de gelovige Joden die kwamen toelopen, hoorde hen, de 120, in de taal der Mediërs spreken en hij verstond wat zij zeiden. Die ene Mediër hoorde en begreep dus wat die 120 Galileeërs in de Medische taal spraken. Maar ook de man uit Parthië hoorde hen, de 120, hoe zij in de Parthische taal spraken, en zo voort. Het was geen onbegrijpelijke brabbeltaal zoals de „tongen” waarin tegenwoordig gesproken wordt. Er was ook geen tolk voor nodig. Ik herinner me nog goed wat ik in dergelijke bijeenkomsten meemaakte, wanneer in de ene dienst na de andere steeds weer dezelfde man opstond om het gesprokene te vertolken — de wartaal was telkens weer anders, maar de „interpretatie” was, kennelijk van buiten geleerd, steeds dezelfde. Ik zag hoe mensen die oprecht naar Gods waarheid hunkerden, zich met afschuw van zo'n vertoning afkeerden.

Ik wil er hier nog op wijzen dat Gods heilige Geest de Geest is van bezonnenheid (2 Tim. 1:7).

De ene en enig authentieke Kerk van God is op de Pinksterdag van het jaar 31 n.Chr. gesticht en allen die toen bijeen waren hadden een geest van bezonnenheid en gelijkgerichteid.

God breidt zijn Kerk uit

De vele mensen die kwamen toelopen, stonden allen verbaasd en vroegen zich in verwondering af: „Wat wil dit toch zeggen?”

Toen stond Gods voornaamste apostel, Petrus, op om uitleg te geven en voor die duizenden mensen de eerste geïnspireerde apostelprediking te houden.

En de gelovige Joden waren door

Petrus' preek „diep in hun hart getroffen” en vroegen: „Wat moeten wij doen?”

Petrus riep hen niet, zoals in onze 20ste eeuw gebeurt, „tot het altaar”, hij gaf geen pleidooi om hen tot bekeering te praten, maar hij beantwoordde hun vraag zeggende: „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen” (Hand. 2:38). Het was de kracht van de heilige Geest die hen recht in het hart had geraakt. God had hen geroepen!

„Zij dan die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd” (Hand. 2:41).

„En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen...” (vers 42).

Dit nu is belangrijk — zij benoemen niet uit hun midden een „commissie voor de geloofsleer” om verstandelijk vast te stellen op welke leerstellingen zij Gods apostel konden geloven. God gaf hen de ware leer door middel van zijn apostel en zij bleven eensgezind volharden bij „het onderwijs der apostelen en de gemeenschap”.

Wie verhoogde nu het ledenaantal van de Kerk? Niet apostolische of evangelische ijveraaars, maar „de Here voegde dagelijks toe aan de kring (van hen) die behouden werden” (Hand. 2:47).

De apostelen predikten; de Kerk stond achter hen

Maar op welke grondslag berustte de Kerk? Zij wordt aangeduid als een „gebouw” en een hecht gebouw moet gebouwd zijn op een stevige fundering.

Natuurlijk, Jezus Christus is de Grondsteen. Maar de Kerk is gebouwd op de grondslag van de apostelen (het Nieuwe Testament) en de profeten (het Oude Testament), terwijl Jezus Christus zelf de voornaamste hoeksteen is (Ef. 2:20). Jezus onderwees de apostelen. De Kerk volgde in de leer der apostelen. Leken in de Kerk mochten zich niet bemoeien met de geloofsleer, haar niet veranderen of anderszins erover beslissen (Zie verder pagina 26)

M.P.L. Fogden—Bruce Coleman

De wijze Koning Salomo sprak eens de vermaning uit: „Ga tot de mier, gij luiaard, zie haar wegen en word wijs . . . zij verzamelt in de oogst haar spijs” (Spr. 6:6-8).

Inderdaad is de nietige mier een zeer opmerkelijk schepseltje. Het vermogen van de mier tot sociale organisatie en tot het verzamelen van voedsel is werkelijk uiterst verbazingwekkend.

Neem nu eens de tropische blad-snijdermieren. Deze nijvere insecten oogsten bladeren met een precisie en een vastberadenheid die hen in staat

LAAT DAT MAAR AAN DE MIEREN OVER!

door Robert A. Ginskey

stellen in snel tempo een hele boom of struik te ontbladeren. De grootste werkmieren van de kolonie snijden de bladeren in halfronde stukken van precies de juiste afmetingen om door andere werkmieren naar het nest te kunnen worden vervoerd.

Wat doen de blad-snijdermieren dan verder met de stukken blad, als ze er eenmaal mee op het nest zijn teruggekeerd? Nee, ze eten ze niet op en evenmin bewaren ze ze als voedsel. In plaats daarvan bouwen zij, zoals elke goed organische landbouwer, hun eigen mini-composthoop door de blade-

Peter Wald—Bruce Coleman

NIJVERE BLADSNIJDERMIEREN snijden nauwkeurig halfronde stukken blad af om naar het nest te worden vervoerd. Close-up (boven) toont een werkmier die een bladsegment verwijderd terwijl een andere mier (onder) een stuk blad naar de composthoop brengt. De wegen van de mieren zetten de evolutie voor een raadsel.

Raymond A. Mendez—Animals, Animals

ren eerst in kleine stukjes te kauwen en ze vervolgens te „verwateren” met hun eigen speeksel, en ze te bemesten met hun eigen uitwerpselen. Ze kweken er een speciale schimmeltuyn mee, die het voedsel voor de kolonie moet verschaffen.

Daarmee is de landbouwkunde van deze mieren nog niet ten einde. Zij handhaven ook de juiste temperatuur van hun schimmeloogst door het openen en sluiten van door hen zelf gemaakte ventilatieschachten in de nabijheid van het kweekvertrek.

De mieren *leren* niet blad te oog-

sten en hun schimmels op bedden te kweken; ze doen het instinctief.

Maar zou zo'n groot raffinement bij de „nederige” mier het resultaat zijn van tijd, toeval en natuurlijke selectie? Hoe ontdekten de voorouders van de mier de kunst van het organisch tuinieren — het kweken van een schimmel op fijngekauwde, bemeste boombladeren? Wie leerde de bladsnijders de kunst van temperatuurregeling? Is het niet redelijk te veronderstellen dat ze er hulp van buitenaf bij gehad hebben?

Belangwekkend genoeg blijken de

oudste mierenfossielen die wij kennen ogenschijnlijk identiek aan die van de nu levende mierensoorten! Om deze en tal van andere redenen stellen mieren de evolutietheorie voor gigantische problemen.

Koning Salomo zei dat de studie van de mier iemand wijs zou maken. De apostel Paulus zei dat de geest en de macht van God kunnen worden begrepen door de studie van zijn werken (Rom. 1:20). En de levenswijze van de mieren vormt stellig een voortreffelijk studieobject om daarmee te beginnen. □

U móét dit weten- ZWARE BEPROEVINGEN ZIJN NOODZAKELIJK

Door heel zijn geschiedenis heeft Gods volk aan talloze vervolgingen en verdrukkingen blootgestaan. Maar al te dikwijls krijgen Gods kinderen beproevingen te verduren. Waarom? Weet u waarom een liefhebbende Schepper heeft bepaald dat al zijn kinderen bepaalde ernstige moeilijkheden moeten trotseren? Beproevingen zijn een onmisbaar element bij de ontwikkeling van geestelijk karakter.

door Raymond F. McNair

Velen beseffen niet dat beproevingen in werkelijkheid achteraf zegeningen blijken te zijn — hoe onaangenaam ze op het moment ook mogen wezen! U dient te begrijpen waarom uw liefhebbende Vader heeft bepaald dat al zijn kinderen bepaalde verleidingen, beproevingen, vervolgingen en verdrukkingen moeten ondergaan.

Met opzet heeft de almachtige God het zo geregeld, dat de verwekking en de geboorte van een kind in dit leven een type, een precies beeld zijn van de geestelijke verwekking en geboorte die het kind van God moet doormaken alvorens het in Gods familie kan worden opgenomen.

Wij zijn allen onder een enorme spanning ter wereld gekomen. Bij een geboorte ervaren zowel de moeder als het kind doorgaans veel emoties en benauwenis, evenals trouwens een zekere mate van lichamelijke pijn.

Precies zo is het met de geestelijke geboorte gesteld.

Christus heeft gezegd: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wedergeboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien” (Joh. 3:3).

Welke zijn de eerste stappen op de weg tot ons behoud? 1) Berouw,

2) de doop en 3) het ontvangen van Gods heilige Geest (Hand. 2:38).

Maar na onze oprechte bekering en doop moeten we verder groeien „in de genade en in de kennis van onze Heer en Heiland, Jezus Christus” (2 Petrus 3:18).

De apostel Paulus heeft geopenbaard hoe dit groeiproces dient te verlopen: „... verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid” (1 Petr. 2:2).

Na het berouw, de doop en de gave van Gods heilige Geest, dienen we voort te gaan met het ontzaglijk belangrijke proces van geestelijke groei in de schoot der Kerk, opdat we op een goede dag in Gods familie zullen worden geboren. En we kunnen alleen in geestelijk opzicht groeien als we dagelijks drinken van Gods stromen van levend water, van zijn heilige Geest (Joh. 7:37-39; Jes. 55:1).

Wij zullen ons dagelijks rantsoen van Gods heilige Geest blijven ontvangen, als we ons voortdurend aan Gods Woord laven. „Er is geschreven dat de mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle woord Gods” (Lukas 4:4 *Statenvert.*).

De woorden van de almachtige

God, zoals die in de bijbel zijn vastgelegd, schenken ons leven en zullen ons blijven voeden wanneer we ze in ons diepste wezen opnemen. Christus heeft gezegd: „De Geest is het, die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven” (Joh. 6:63).

Wanneer wij onze dagelijkse bestudering van Gods woord gepaard laten gaan met gebed, ontvangen wij een rijk rantsoen aan geestelijk voedsel, dat ons doet groeien naar rijpe, geestelijke volwassenheid.

Begrijpt u nu waarom de geestelijke geboorte — net als de lichamelijke — meestal door een zeer moeilijke periode van spanning en emoties wordt voorafgegaan?

Spanning en druk zijn noodzakelijk

Jezus Christus, onze Hogepriester, wil niet dat wij slappe christenen zijn! God wil niet dat wij gaan slapen terwijl er werk te doen valt (Matth. 25:5). „Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten” (Ef. 5:14).

Jezus Christus zal een ieder afwijzen die „noch koud noch heet is”

(Openb. 3:15-16). Wij kunnen uitsluitend in spanning en onder druk in Gods Koninkrijk geboren worden.

U moet begrijpen waarom dit noodzakelijk is en ook waarom God toelaat dat wij bij tijden zo zwaar worden beproefd.

Koning David, een man naar Gods hart, zal in Gods Koninkrijk een zeer hoge positie innemen. Hij zal koning over heel Israël zijn (Ezech. 37:24; Hosea 3:5; Jer. 30:9). Om zich deze hoge positie van verantwoordelijkheid en dienstbaarheid in het Koninkrijk Gods waardig te tonen, moest David eerst allerlei beproevingen, vervolgingen en verdrukkingen doorstaan. Eigenlijk was zijn leven een en al rampspoed.

Hij begreep wel dat Gods volk in dit leven vele beproevingen en verzoeken moest doorstaan: „Talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige, maar uit die alle redt hem de Here” (Ps. 34:20).

David maakte in z'n leven enkele zeer ernstige fouten en God moest hem straffen opdat hij zijn les zou leren — de les dat de zonde altijd wordt bestraft!

Op een moment van zwakte gaf David zich over aan de verschrikkelijke zonde der begeerte. Hij liet zijn vleselijke lusten de vrije teugel en pleegde overspel met Bathseba. Toen hij haar zwanger had gemaakt, probeerde hij zijn zonde op bedrieglijke wijze te bedekken, en toen dat mislukte, intrigeerde hij om Bethseba's echtgenoot, Uria, de dood in te jagen. Hij liet deze krijgsman op de gevaarlijkste plek aan het front opstellen, waar hij onherroepelijk door de Ammonieten zou worden gedood (2 Sam. 11).

Denkt u dat God de personen aanziet? Dat hij Davids zonde zou negeren? „Dwaalt niet, God laat niet met zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten” (Gal. 6:7).

God gaf Nathan bevel David op zijn vreselijke zonden te wijzen (2 Sam. 12). David toonde bitter berouw over zijn zware zonden (2 Sam. 12; Ps. 51). Maar niettemin maakte God hem duidelijk dat hij moest oogsten wat hij gezaaid had.

Welke straf zou hem worden opgelegd? Van die dag af zou hij altijd

weer strijd moeten leveren. En ook sloeg God hem met ziekte en nam Hij het leven van het kind dat hij in overspel had verwekt! Dat was een hoge prijs voor zijn zonden, maar 't was Gods methode Davids gezond verstand te doen wederkeren.

Wist David waarom God hem verdrukte? Wis en zeker! „Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik (zondigde ik), maar nu onderhoud ik uw woord” (Ps. 119:67). Daarna bekende hij openlijk dat God rechtvaardig handelde met hem te straffen: „Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik uw inzettingen zou leren” (Ps. 119:71).

Veel verdrukking

Ook de ijverige apostel Paulus begreep dat het absoluut noodzakelijk was dat Gods volk hier op aarde door beproevingen werd gezuiverd. Hij bond zijn volgelingen op het hart „om te blijven bij het geloof, en dat wij door vele verdrukkingen het Koninkrijk Gods moeten binnengaan” (Hand. 14:22).

Ernstig waarschuwde hij de evangelist Timotheus: „Trouwens, allen die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden” (2 Tim. 3:12).

Ongetwijfeld zal Paulus in het Koninkrijk Gods een zeer voorname positie innemen. De vele verleidingen, beproevingen, vervolgingen, rampspoeden en zorgen die hij heeft moeten verduren, bekwaamden hem op een verantwoordelijke post.

Hebt u wel eens serieus nagegaan hoeveel deze dynamische apostel om Christus' wil heeft geleden en moeten doormaken?

„Dienaren van Christus zijn zij? — ik spreek tegen mijn verstand in — ik nog meer: in moeiten veel vaker, in gevangenschap veel vaker, in slagen maar al te zeer, in doodsgevaaren menigmaal. Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-één slagen ontvangen, driemaal ben ik met de roede gegeseld, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een etmaal heb ik doorgebracht in volle zee; telkens op reis, in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar door volksgenoten, in gevaar door heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in ge-

vaar op zee, in gevaar onder valse broeders; in moeite en inspanning, tal van nachten zonder slaap, in honger en dorst, tal van dagen zonder eten, in koude en naaktheid; (en dan) afgezien van de dingen, die er verder nog zijn, mijn dagelijkse beslommering, de zorg voor al de gemeenten” (2 Cor. 11:23-28).

En ook vertelt Paulus dat hij — naast al deze beproevingen — een zeker lichamelijk gebrek had, dat Jezus Christus had geweigerd te genezen ten einde hem nederig te doen blijven opdat hij Christus zou roemen en God alle eer zou geven in plaats van zich op zijn eigen arbeid te laten voorstaan (2 Cor. 12:1-9). En Paulus besluit dan: „Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, smaadheden, noden, vervolgingen, benauwenissen ter wille van Christus, want als ik zwak ben, dan ben ik machtig” (2 Cor. 12:10).

De zware beproeving

Was de apostel Petrus van mening dat het lot van een christen licht was? Neen! Hij verklaarde dat het geloof van de christen soms op pijnlijke wijze op de proef dient te worden gesteld: „Verheugt u daarin, ook al wordt gij thans, indien het moet zijn, voor korte tijd door allerlei bezoeken bedroefd, opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door het vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus” (1 Petr. 1:6-7).

En dezezelfde apostel werd tot de volgende waarschuwing geïnspireerd: „Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwame. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring zijner heerlijkheid” (1 Petr. 4:12-13).

Christus' voorbeeldig leven — in het bijzonder de drie en een half jaar van zijn prediking — was geen bestaan van ledigheid en gemak, maar vervuld van voortdurende beproevingen van allerlei aard! Steeds weer keerde men zich tegen hem; altijd werd hij vervolgd, gelasterd, bekritiseerd en ten slotte zelfs gekruisigd door dezelfde mensen die Hij liefhad

— zozeer liefhad dat Hij bereid was voor hen te sterven!

Ja, Christus wist wel degelijk wat ramspoed was. „In de wereld lijdt gij verdrukking,” zeide Jezus, „maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen” (Joh. 16:33).

Vele bijbelse profetieën onthullen dat de volken van Amerika, Britannië en de Gemenebest (het tegenwoordige Israël) op afschuwelijke wijze in boze zonden verstrikt zijn geraakt (Hosea 4:1-3; Jer. 30:11-15).

Ook leert God dat Hij Israël vanwege zijn zonden zal corrigeren en tuchtigen. „De Here heeft u wel brood der benauwdheid en water der verdrukking gegeven, maar uw leraars zullen zich niet meer verbergen, doch uw ogen zullen uw leraars zien” (Jes. 30:20).

Waarom zal God Israël zo zwaar straffen? Omdat Hij Israël liefheeft en wenst dat ons volk zich afwendt van zijn steeds toenemende zonden.

God beproeft ons op vele manieren. Hij stelde Abraham op de proef door hem te bevelen zijn zoon Izak te offeren. Abraham diende bereid te zijn om z'n enige en wettige zoon op te geven ten einde zijn Schepper te gehoorzamen en Gods ongelooflijke beloften te mogen ontvangen. In werkelijkheid wilde God niet dat Abraham zijn zoon zou doden; het enige wat Hij wilde, was Abraham op de proef stellen om erachter te komen of deze Hem meer liefhad dan al het andere op de wereld (Gen. 22).

Op welke wijze stelt God ons op de proef? Hoe komt Hij achter hetgeen er werkelijk in onze harten omgaat? We hebben al gezien dat God ons soms beproevingen oplegt ten einde ons nederigheid bij te brengen, dan wel om ons een belangrijke les te leren (Ps. 119:71; 2 Cor. 12:7-10).

God kastijdt ons uit liefde

Ja, God de Almachtige moet al zijn zonen en dochters kastijden — precies zoals wij onze kinderen moeten corrigeren: „... en gij hebt de vermaning vergeten, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht de tuchting des Heren niet gering en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere

zoon, die Hij aanneemt” (Hebr. 12:5-6). De apostel Paulus wijst er voorts op dat als wij „kastijding verdragen”, God ons als zijn kinderen zal behandelen.

Maar als we deze, liefdevolle kastijding niet aanvaardden, hoe beschouwt God ons dan? Dan noemt Hij ons zonder omhaal geestelijke „bastaarden”! Dan zijn we volstrekt geen kinderen van God, maar doen we ons enkel als zodanig voor.

Werpt de goddelijke kastijding inderdaad vruchten voor ons af? Lees waarom God ons kastijdt. „Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt zij hun die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid” (vers 11).

God heeft bepaald dat dit leven geen gemakkelijk leven zal zijn — en dat om een zeer gegronde reden. Hij weet dat wij zonder zware beproevingen en bezoeken in geestelijk opzicht slap en week worden!

Iemand die het gemakkelijk heeft, wordt een zelfvoldaan mens. Zo iemand wenst geen veranderingen — hij wil dat de status quo gehandhaafd blijft! Waarom zou hij 't anders willen? Hij is best tevreden en wil daarom de dingen laten zoals ze zijn. Waarom veranderen als alles zo lekker rustig en gemakkelijk schijnt te verlopen?

God de Almachtige weet dat wij moeilijkheden, verleidingen, beproevingen, vervolgingen en tegenslagen nodig hebben, omdat die ons tot handelen prikkelen — ons uit onze geestelijke loomheid schudden!

God belooft een speciale zegen aan al degenen die standvastig alle verleidingen weerstaan. „Zalig is de man, die in verzoeking volhardt, want wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal hij de kroon des levens ontvangen, die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben” (Jak. 1:12).

Hoe wij worden beproefd

Welke beproevingen zijn oorzaak dat we God (als een genadig en liefhebbend Vader) om hulp en kracht smeken opdat we beproevingen en ramspoeden te boven kunnen komen?

Vervolging is wel een der voor-

naamste oorzaken waardoor Gods kinderen nader tot Hem worden gebracht.

Dikwijls ook zijn lichamelijke noden er de oorzaak van dat Gods kinderen zich in gebed tot Hem richten. Wanneer voor ons bestaan onmisbare zaken (voedsel, kleding, onderdak) ons ontbreken, brengt dat ons er dikwijls toe de knieën voor onze hemelse Vader te buigen.

Zwakheden, lichamelijke gebreken en ziekten vormen dikwijls de middelen waarmee God ons tot de orde roept. Wanneer iemand te horen krijgt, dat hij waarschijnlijk de rest van zijn leven invalide zal blijven, of wanneer we weten dat we waarschijnlijk aan een ongeneeslijke ziekte zullen sterven (tenzij God ons daarvan geneest), dan werkt zoiets ontzuenderend en doet het ons de realiteit der dingen beseffen. Zo'n schok zal ons er dan vaak toe brengen om neer te knielen voor een innig gebed, waarin we onze mededogende God smeken om genade, genezing en gezondheid (2 Koningen 20:1-7).

Het is door zulke zware beproevingen dat we ons realiseren hoe zwak en ellendig onze menselijke natuur is. Juist door niet aflatende, zware verzoeken (vrees, zorgen en angsten; lusten en begeerten; haat en boosardigheid; afgunst en jaloezie) worden we dikwijls naar de troon der genade gedreven ten einde daar om extra kracht te smeken opdat we onze ellendige natuur de baas mogen worden (Rom. 7:14-25).

God heeft ons plechtig beloofd dat Hij ons van al deze aanvechtingen zal verlossen; daartoe behoeven we enkel op Hem te vertrouwen. „Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt” (1 Cor. 10:13).

Wanneer we werkelijk berouw over onze zonden hebben, ons daar van afkeren en het bloed van Christus aannemen, waarmee onze zonden worden weggewassen, dan verzekert God ons dat de zonde ons niet langer in haar greep zal hebben — niet langer ons leven zal beheersen.

God belooft: „Immers, de zonde

zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder [de doodstraf] van wet, maar onder de genade [de gratie]" (Rom. 6:14). Zijn onze zonden ons eenmaal vergeven, dan — zo heeft God ons plechtig beloofd — zal de zonde ons niet langer in haar macht hebben en niet langer ons handelen overheersen!

Een ware christen moet voortdurend lijden onder verzoeking, rampspoed, vervolging, verdrukking, ontberingen en beproevingen van allerlei aard. Maar God zal niet toelaten dat deze bezoeking ons eronder krijgen, als we Hem maar getrouwelijk om verlossing ervan vragen. „Want Hij heeft gezegd: Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten. Daarom kunnen wij met vertrouwen zeggen: De Here is mij een helper, ik zal niet vrezen; wat zou een mens mij doen?" (Hebr. 13:5-6).

Is het Gods wil dat zijn kinderen onder een zekere mate van beproeving zullen leven? Hij weet dat wij voortdurend beproevingen, en vervolging nodig hebben om onszelf geestelijk te kunnen sterken, om ons te doen beseffen hoe zwak en hulpeloos we zijn; dit opdat we altijd weer naar Hem zullen zien en op Hem zullen rekenen voor hulp bij letterlijk alles!

Verdrukking is onmisbaar

Er staan talloze gelijkenissen in de bijbel die ons duidelijk maken waarom God toestaat dat al dergelijke beproevingen over ons komen.

De christen wordt bijvoorbeeld vergeleken met edelmetaal — goud of zilver —, dat in een laaiende smeltoven moet worden verhit opdat slakken en andere onzuiverheden ervan kunnen worden gescheiden. Ook moeten goud en zilver worden gesmolten opdat ze in een vorm kunnen worden gegoten. Hetzelfde geldt voor de christen. We moeten op z'n minst tot roodgloeiend worden verhit, willen we voldoende kneedbaar zijn om gebogen en gevormd te worden door de handen van onze trouwe Schepper (1 Petrus 1:7; 4:12; 1 Cor. 3:12-15).

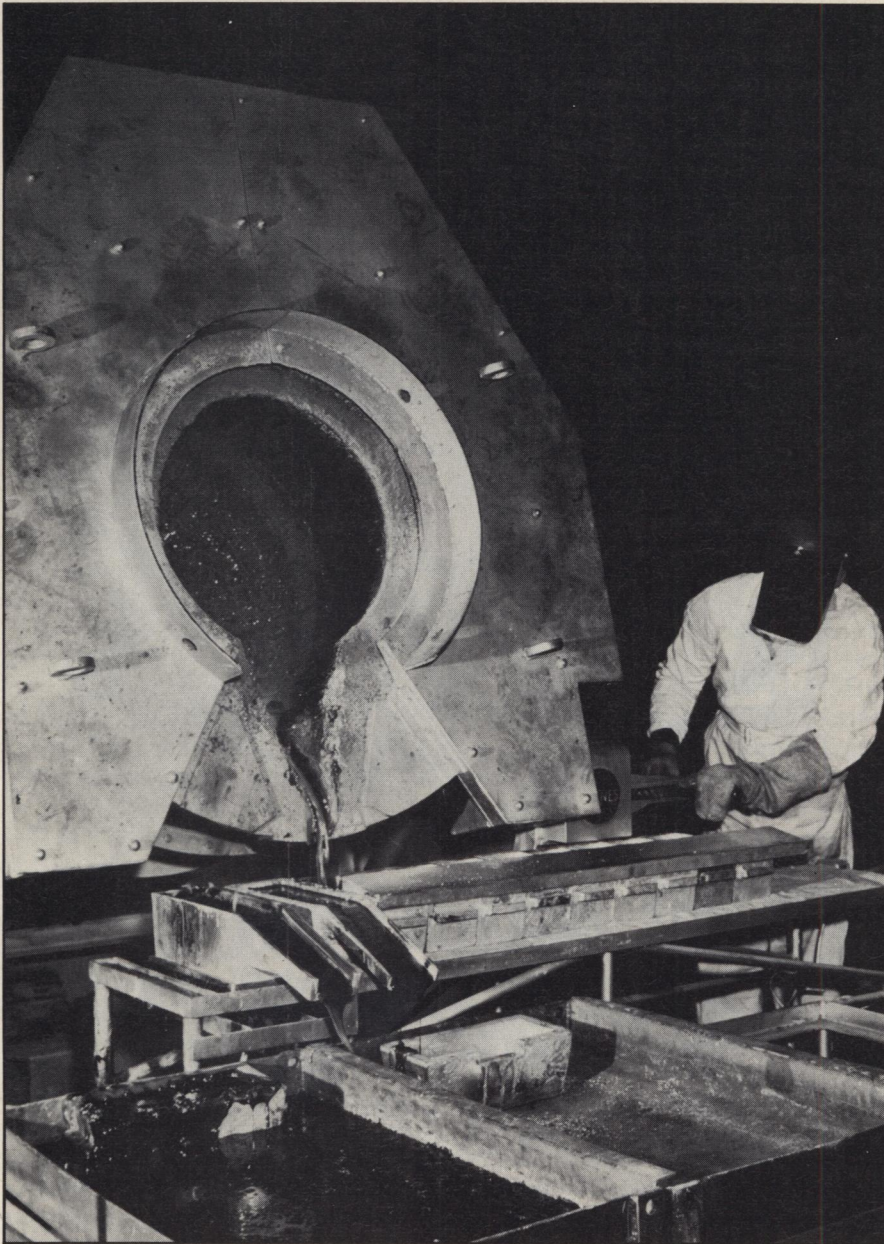
De bijbel vergelijkt de heiligen met kostbare juwelen of edelstenen (Mal. 3:17). Daarom is het wel interessant te weten dat diamanten, ro-

Kan iedereen een success zijn?

Stelt u zichzelf eens vijf jaar verder voor. U bent bezig met precies datgene te doen wat u graag zou willen doen. Stelt u zich dat tafereel eens haarscherp voor. Pak nu pen en papier en schrijf op wat u graag zou willen bereiken of worden. Gefeliciteerd! Met deze kleine oefening heeft u een van de belangrijkste „geheimen“ van succes ontdekt — het bepalen van een doel. Werkelijk succes, ziet u, is niet gebaseerd op geluk, of intimidatie, of „een tijdlang mensen voor de gek houden“. Het geheim van succes is helemaal geen geheim. Iedereen kan succesvol zijn — iedereen die tenminste bereid is een paar grondbeginselen toe te passen. Ons gratis boekje *De zeven regels voor success* verklaart deze belangrijke sleutels en toont u hoe u die onmiddellijk kunt toepassen.

De
ZEVEN REGELS
voor SUCCES

Anglo-American Corp. of South Africa, Ltd.

HET GROOTSTE GEDEELTE van 's werelds goud wordt in het hart van Zuid-Afrika ontgonnen. Na raffineren dat onder intense hitte plaatsvindt worden de onzuiverheden en slakken er af gegoten, terwijl zuiver goud overblijft. Hier in een raffinaderij in Vaal Reefs ziet u „in het vuur beproefd” goud dat uit de smeltoven tot baren „fijn goud” wordt gegoten.

beeltenis en het karakter van zijn zoon Jezus Christus.

Met behulp van een eenvoudige draaischijf kan de ervaren pottenbakker snel en vaardig prachtige stukken aardewerk creëren: koppen, schotels, vazen, kannen en kruiken, van elk gewenst model.

Maar heeft de pottenbakker de klei in de gewenste vorm gebracht, dan moet het aardewerk in een gloeiend hete oven worden gebakken. In deze hete oven krijgt de klei de definitieve vorm, welke de pottenbakker heeft gecreëerd. Zo gaat het ook met de christen. Want is het niet in de vurige oven der beproeving dat de almachtige God ons de speciale vorm (of karakter) geeft, die Hij ons tot in alle eeuwigheid wil laten behouden?

Beproevingen doorstaan

In Gods Woord wordt de ware christen omschreven als een geestelijk soldaat van Christus: „Lijd met de anderen als een goed soldaat van Jezus Christus” (2 Tim. 2:3).

Alvorens een pas opgekomen rekrute een echte soldaat kan worden, dient hij eerst een grondige opleiding door te maken, die hem zal harden voor de komende strijd.

De beste soldaten waren altijd degenen die werden geschoold en gehard door zware lichamelijke inspanning, grondige training en een harde discipline. Zo ook is het met de christen gesteld. Bereidwillig moet hij zich aan zijn commandant, Jezus Christus, onderwerpen en beproevingen — zoals vervolging, ontberingen, verdrukking en grote verleiding — doorstaan, indien hij hoopt een goed soldaat van Jezus Christus te worden.

En dient hij dan niet heel de geestelijke wapenrusting aan te trekken, vermeld in het zesde hoofdstuk van

bijnen en andere edelstenen uitsluitend onder een ontzaglijke hitte en een onvoorstelbare druk kunnen ontstaan!

Aldus is het ook met ons gesteld. Wij moeten worden blootgesteld aan de ontzaglijke hitte van onze zware beproevingen, aan de niet aflatende loodzware druk van verzoeking, vervolging en verdrukking, opdat we een kostbaar juweel in het oog van God zullen worden!

God vergelijkt zijn volk zelfs met de doodgewone klei in de handen van de grote Pottenbakker: „Maar nu, Here, Gij zijt onze Vader, wij zijn

het leem, Gij zijt onze formeerder en wij allen zijn het werk van uw hand” (Jes. 64:8).

Tijdens een bezoek aan Egypte had ik het voorrecht een pottenbakker aan het werk te zien. De man moest er om te beginnen voor zorgen dat de juiste hoeveelheid water met de klei werd vermengd, opdat deze goed kneedbaar werd. God openbaart ons dat de heilige Geest het levend water is (Joh. 7:37-38), dat onze verharde geesten in staat stelt zich uit vrije wil aan God over te geven, opdat Hij ons kan kneden en vormen in het geestelijk model, de

Efeze: het pantser der gerechtigheid, het schild des geloofs, de helm des heils, het zwaard des geestes, dat is het Woord van God, en alle andere stukken die met elkaar de volledige geestelijke wapenrusting van een christen uitmaken?

Ons wordt bevolen: „Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels” (Ef. 6:11).

God de Almachtige weet dat wij geneigd zijn te verslappen — in geestelijk opzicht — wanneer het ons voor de wind gaat. We hebben de neiging ons gebed, de bijbelstudie en het vasten te veronachtzamen wanneer we slechts zelden met beproevingen, moeilijkheden of vervolging te kampen hebben.

God zou ons graag welvarend en in goede gezondheid willen zien (3 Joh. 2), maar zelfs deze zegeningen zal Hij ons onthouden indien Hij weet dat het voor ons nodig is dat wij onder verliezen, beproevingen en vervolging gebukt gaan, en wel opdat wij Hem werkelijk beschouwen als onze Verzorger en onze Verlosser van al ons leed.

Jesus Christus zal een ieder afwijzen die volhardt in een houding van „noch koud, noch heet” (Openb. 3:15-16)! Hij wil niet dat wij geestelijk inslapen — ongevoelig worden voor de verlangens van onze Schepper. God wil niet dat wij geestelijke darren worden.

Geestelijke oefening is van vitaal belang

God de Almachtige weet dat wij alleen maar een gespierde, geestelijke kracht kunnen ontwikkelen als we in geestelijk opzicht worstelen met moeilijkheden, beproevingen, vervolgingen, verleidingen en verdrukkingen. Wanneer men zich niet werkelijk vermoeit met een dagelijkse portie inspannende oefening, dan komt het lichaam nooit tot volledige ontwikkeling, noch zal het in de best mogelijke conditie blijven.

In geestelijk opzicht is het niet anders! Wanneer wij onze geestelijke capaciteiten niet elke dag trainen door het oplossen van onze geestelijke moeilijkheden, beproevingen en ontberingen, dan kunnen we onmogelijk in een uitstekende geestelijke

conditie blijven. Dan worden we geestelijk slap en vadsig. En dat is iets wat God pertinent veroordeelt!

Of het ons nu aanstaat of niet, *dit* is het soort bestaan dat onze liefhebende Vader voor ons heeft vastgesteld. Slechts zij die bij voortduring de beproevingen het hoofd bieden, zullen het Koninkrijk Gods beërven (Openb. 2:3). Alleen wie zich, alsof hun leven ervan afhangt, inspannen en tot het einde toe volharden, zullen behouden worden. „Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden” (Matt. 24:13).

Onder ontzaglijke benauwenis en inspanning, onder druk en in vreze zijn wij hier op aarde gekomen. Niet eerder zullen we in het Koninkrijk Gods worden geboren of we moeten het bewijs hebben geleverd dat we de druk en de spanningen van de dagelijkse beproevingen, ramspoeden, vervolgingen en verleidingen van deze wereld het hoofd weten te bieden.

„Als iemand nalatig wordt”

Helaas echter zijn er mensen die het liever opgeven en de oude weg weer inslaan! Hoe denkt God over deze afvalligen?

Als wij opzettelijk — doelbewust — jegens God zondigen, zullen we nooit vergeving ontvangen (Hebr. 10:25-31). Want „mijn rechtvaardige zal uit geloof leven; maar als hij nalatig wordt, dan heeft mijn ziel in hem geen welbehagen” (Hebr. 10:38).

Inderdaad zijn sommigen niet bereid werkelijk te strijden, te lijden, te zwoegen, te worstelen en alles in het werk te stellen om Gods Koninkrijk te beërven. „Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen, zeg Ik u, zullen trachten in te gaan, doch het niet kunnen” (Luk. 13:24).

Voorts openbaart Christus ons dat alleen zij die zo vurig naar Gods Koninkrijk verlangen dat zij bereid zijn „zich met geweld baan te breken” (Matt. 11:12), dit doel ook werkelijk bereiken.

Moelijkheden zullen er komen, maar . . .

Waar de zaak om draait, is dat wij beproevingen en moeilijkheden zullen moeten doorstaan, ongeacht of we God al dan niet gehoorzamen. Job verklaarde: „Maar de mens wordt tot

moeite geboren, gelijk de vonken omhoog vliegen” (Job. 5:7). Ja, we zullen onze moeilijkheden krijgen, of we God nu gehoorzamen of niet. Maar als we Hem gehoorzamen, dan zal Hij ons de onmisbare wijsheid en de kracht verlenen om al onze beproevingen en verzoeken de baas te blijven (1 Cor. 10:13).

Ontberingen, beproevingen en vervolgingen, ze zullen zeker aan een ieder ten deel vallen die een oprecht, godvruchtig leven leidt. Maar al deze moeilijkheden zijn opgelegd door een liefhebbende Schepper en moeten ons leren ons elke dag tot Hem te wenden, in het volle vertrouwen dat Hij ons in elke nood zal bijstaan, ook wat betreft onze redding uit bittere beproevingen.

God zegt: „Betoont gij u slap ten dage der benauwdheid (beproeving), dan komt uw kracht in het nauw” (Spr. 24:10).

Een alwetend, liefhebbend God en Schepper heeft het leven opzettelijk zo geregeld, dat vele beproevingen en ramspoeden er een onderdeel van vormen. Zelfs neemt de Almachtige speciaal de moeite ons — in alle liefde — te berispen en te kastijden met de bedoeling ons op het rechte, maar smalle pad te houden.

Behoren wij — dit alles wetende — dan niet innig naar Gods terechtwijzing te verlangen? U moet leren verlangen naar bestraffing door de hand van God, ja daar zelfs dagelijks voor bidden!

„Zie, welzalig de mens, die God kastijdt; versmaad daarom de tucht des Almachtigen niet” (Job 5:17).

Vergeet nooit dat God ons in ons eigen belang straft, omdat Hij ons liefheeft en verlangend is het eeuwige erfdeel van gemeenschappelijk bezit en gemeenschappelijk beheer van het ganse universum met ons te delen.

Is het u nu duidelijk waarom beproevingen, verleidingen, onderdrukking en ontberingen hier op aarde zijn ingesteld als onaangename, doch zegenrijke factoren? Deze beproevingen dragen bij tot de vorming van dat volmaakt, goddelijk karakter, dat wij tot in alle eeuwigheid moeten bezitten.

Dank daarom God voor de zegen van deze beproevingen! Want dank zij deze zijn wij in staat een goddelijk karakter te ontwikkelen. □

NAMIBIË

(Vervolg van pagina 6)

herhaaldelijk nachtelijke overvallen op de plaatselijke bevolking plegen vanuit hun bases in het aangrenzende Angola en Zambia; de aangrenzende z.g. Frontlinie Staten, die schuilplaats bieden aan de terroristen en die de SWAPO moreel steunen; de „Contactgroep” van westerse mogendheden (de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Canada, Frankrijk en West-Duitsland), die de V.N. vertegenwoordigen als bemiddelaar tussen Zuid-Afrika en de SWAPO, maar die hun sympathie voor de laatste niet onder stoelen of banken steken; en, tragischerwijze als laatsten de gematigde politieke leiders die de grote meerderheid van de bevolking van Namibië achter zich hebben, maar die met hun verlangens bij de Verenigde Naties grotendeels aan dovemansdeur klopten.

De sympathieën van de door de Derde Wereldlanden en communisten beheerste Verenigde Naties zijn welbekend; zij steunen zonder reserve de SWAPO, die door hen tot de „enige en authentieke vertegenwoordigster” van het Namibische volk is bestempeld, met uitsluiting van alle andere politieke partijen in Zuidwest-Afrika. Deze plechtige verklaring werd jaren geleden afgelegd, in weerwil van het feit dat de SWAPO overwegend slechts op de Ovambo's gebaseerd is (hoewel zij nog niet door de helft van de Ovambo-bevolking wordt gesteund). Hetgeen voor de Namibië-Raad van de Verenigde Naties geen beletsel vormt om met 185.000 dollar per jaar een SWAPO-kantoor in New York te financieren. En wanneer in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties het vraagstuk Namibië aan de orde komt, wordt daar automatisch een vertegenwoordiger van de SWAPO bij uitgenodigd, maar nooit een van de „Democratische Turnhalle Alliantie”, de op een veelvoud van etnische groepen steunende partij die in december j.l. een overweldigende meerderheid behaalde bij Namibië's interne (niet onder toezicht van de V.N. gehouden) verkiezingen. (Wel wetend dat zij geen schijn van kans had de slag om de kiezergunst te winnen, boycotte de SWAPO de verkiezingen.)

Gezien deze vooringenomenheid in het V.N. gebouw aan New Yorks East River, is het geen wonder dat verantwoordelijke leiders in Namibië ernstig betwijfelen of zowel de Verenigde Naties als de westerse mogendheden in feite wel de wil hebben om de SWAPO te dwingen aan eerlijke verkiezingen deel te nemen — of dat Namibische verkiezingen onder supervisie van de Verenigde Naties ooit onpartijdig zullen kunnen zijn.

Kogels sterker dan verkiezingen

De leiding van de SWAPO heeft bij herhaling haar voorkeur uitgesproken om zich in Namibië aan de macht te schieten. In januari j.l. werd dit nogmaals bevestigd door haar vertegenwoordiger bij de Verenigde Naties, de heer Theo Ben Gunrab. De SWAPO, zo beklemtoonde hij, bleef „ten volle en vastberaden” vasthouden aan het denkbeeld dat „gewapende strijd” de enige manier is om de toekomst van Namibië te regelen.

In de afgelopen zeven maanden hebben „vrijheidsstrijders” van de SWAPO hun besluit gestaafd met meer dan 350 afzonderlijke daden van geweld — van het vermoorden van stam- en dorpschouwen en de ontvoering van schoolkinderen tot de eerste bomaanslagen die ooit in Windhoek werden gepleegd.

Wat het respect van de SWAPO voor vrije verkiezingen, voor een democratische gang van zaken en voor het beginsel van het algemeen kiesrecht betreft, merkte SWAPO-leider Sam Nujoma in 1978 in New York op: „Het gaat al lang niet meer om een zwarte meerderheidsregering. Daar vechten we niet eens meer voor. Wij vechten om in Namibië de macht te grijpen in het belang van het Namibische volk. Wij zijn revolutionairen.”

Hoewel de SWAPO slechts minachting koestert voor het democratische proces, blijkt alleen al uit het feit dat haar wordt toegestaan binnen Namibië als een wettig toegelaten politieke partij te opereren, in welk een opmerkelijke mate van persoonlijke vrijheid men zich in dit gebied mag verheugen.

„Er heerst”, aldus rapporteren de auteurs Duignan en Gann, „in Namibië heel wat meer persoonlijke vrijheid dan in Angola, of onder welk communistisch regiem dan ook. De

SWAPO mag in Namibië activiteiten ontplooiën op een wijze die in geen enkele Afrikaanse één-partijdictatuur of Afrikaans militair regiem wordt getolereerd. Het is zelfs zo dat geen enkel communistisch regiem ter wereld zou gedogen wat de Zuidafrikaanse regering in Namibië heeft toegelaten: de organisatie en de politieke activiteit van een partij die zich de omverwerping van het regiem ten doel heeft gesteld.”

Maar de vergaande vrijheden die de diverse volkeren van Namibië op dit moment zijn toegestaan, zouden even radicaal als tragisch worden ingeperkt als de SWAPO ooit aan de macht zou komen. „De toekomst van Namibië onder een SWAPO-regiem”, aldus vervolgen Duignan en Gann, „is niet moeilijk te voorspellen. De blanken van Europese afkomst zouden vermoedelijk eigener beweging vertrekken, ofwel zij zouden (zoals in Angola en Mozambique is gebeurd) worden verdreven door een combinatie van verbeurdverklaringen en terreur, uitgeoefend tegen 'imperialistische of racistische elementen' of tegen 'agenten van het neo-kolonialisme' . . . De partij streeft naar de schepping van een verenigde Namibische staat, gebaseerd op één nationalisme en één cultuur. In de praktijk zou een SWAPO-bewind neerkomen op overheersing door de Ovambo's, en diengevolge tot wijdvertakt verzet van de kant van de andere etnische gemeenschappen leiden. Namibië zou dan, om de macht van zijn heersers te consolideren, een beroep moeten doen op omvangrijke militaire en economische steun van het Oostblok.

Dit zou voor de communisten enorme voordelen opleveren. De SWAPO is eenvoudig niet in staat Namibië doelmatig te regeren. Afhankelijk als zo'n SWAPO-regering zou zijn van buitenlandse militaire en economische hulp, zou een dergelijke regering een goede kans lopen een cliënt van de Sovjet-Unie te worden, zoals de MPLA in Angola”.

De positie van de westerse mogendheden in de zuidelijke Atlantische Oceaan zou verder ondergraven worden, een ernstige zaak in het licht van haar strategische betekenis in het wereldomspannende patroon van de westerse overzeese handel. En wan-

neer Namibië's enorme potentiële minerale rijkdommen, waaronder omvangrijke uraniumvoorraden, dan al niet in handen zouden vallen van de Sovjet-aanhang, zouden zij in elk geval aan het Westen kunnen worden onthouden, als dat er behoefte aan zou hebben.

Er bestaat geen betere hoop voor Namibië en voor de wereld als geheel dan het aan de macht komen van de gematigden. Overal waar de afgelopen jaren radicalen aan de macht kwamen, liep dat uit op bloedvergieten, deportaties, dwangarbeiderskampen, confiscaties en heropvoedingsprogramma's. Wat de radicalen in Angola en Mozambique uitgespookt hebben, is desastreus; in Ethiopië is het barbaars, en elders was het onzinnig — zij het humaner."

Het wilszwakke Westen

In weerwil van dit schrikbarend grimmige beeld van een met Moskou verbonden, door de SWAPO geregeerd Namibië, schijnen de westerse mogendheden niet in staat pal te staan voor een zodanige oplossing van de Namibië-crisis dat zou worden voorkomen dat dit gebied naar de communistische invloedssfeer zou afglijden.

Dit kwam zeer duidelijk tot uiting in de positie van de vijf westerse leden van de Veiligheidsraad, die gepoogd hebben te bemiddelen in het meningsverschil tussen Pretoria en de SWAPO.

Telkens opnieuw zijn de westerse mogendheden teruggekomen op hun na grondig onderhandelen ingenomen „definitieve” standpunten, en wel door telkens weer te bezwijken voor steeds nieuwe SWAPO-eisen.

In 1977 gaf Zuid-Afrika, onder druk van de Verenigde Naties, zijn eigen „interne” formule voor de onafhankelijkheid van het haar toevertrouwde territorium op.

Na maanden van buitengewoon harde onderhandelingen, verklaarde Zuid-Afrika zich op 25 april 1978 accoord met een door de westerse mogendheden gedaan voorstel voor een plan voor de onafhankelijkheid van Namibië. Het voorstel — waarvan men Pretoria verzekerde dat het als „beslissend en definitief” moest worden beschouwd — baseerde zich op het beginsel van vrije verkiezingen

onder auspiciën van de Verenigde Naties en gericht op onafhankelijkheid per 31 december 1978 — zoals men ziet een inmiddels lang verstreken datum. De grondslagen om voor de aanvang van de verkiezingen een staakt het vuren in te stellen, werden gelegd. De Zuidafrikanen gingen ermee accoord, hun troepensterkte in het gebied tot 1500 man terug te brengen, op voorwaarde dat de SWAPO haar terroristische activiteiten zou staken.

Het voorstel bepaalde voorts on dubbelzinnig dat de toekomst van de aan de Atlantische kust gelegen enclave, de haven van Walvisbaai — Zuidafrikaans grondgebied dat nooit deel heeft uitgemaakt van het voormalig Duitse Zuidwest-Afrika (het huidige Namibië) — als een afzonderlijke kwestie zou worden behandeld, en wel als „voorwerp van nader overleg tussen de regering van Zuid-Afrika en de gekozen regering van Namibië”.

Vertrouwend op de goede trouw van de vijf westerse mogendheden om zich aan hun deel van de overeenkomst te houden, — en om de SWAPO te bewegen hetzelfde te doen — ging de regering in Pretoria ermee accoord zo spoedig mogelijk de laatste overblijfselen van op huidskleur of ras gebaseerde discriminerende maatregelen in Namibië uit te bannen. Ze bestaan op dit ogenblik dan ook in het geheel niet meer. De situatie in het land is nu zo, dat Allan Lowenstein, de voormalige Amerikaanse ambassadeur bij de Verenigde Naties die vroeger uitermate kritisch stond tenover de levensomstandigheden in het mandaatgebied, na een recent bezoek aldaar opmerkte: „Het contrast tussen wat ik 20 jaar geleden in Zuidwest-Afrika (Namibië) aantrof en de huidige situatie, is het opvallendste voorbeeld dat mensen meer veranderingen kunnen doen plaatsgrijpen dan zij denken”.

Concessie-politiek

Hoewel de westerse „Grote Vijf” bekeerden de instemming van de SWAPO met datzelfde „definitieve” voorstel te hebben verworven, duurde het niet lang of de overeenkomst zou als gevolg van nieuwe, op instructie van de Sovjet-Unie door het opperbevel van de SWAPO gestelde eisen, beginnen af te brokkelen. Toen de

Zuidafrikaanse minister-president P. W. Botha eens in een Amerikaans TV-interview de vraag voorgelegd kreeg welke richting de SWAPO nu weer zou inslaan, antwoordde hij: „Dat hangt er helemaal van af wat de ‘baas’ van de SWAPO te zeggen heeft — en die baas zetelt in Moskou”.

De eerste serieuze breuk in het „definitieve” voorstel dateert van juli 1978, toen de „Grote Vijf” een resolutie in de Veiligheidsraad, waarin verklaard werd dat Walvisbaai weer met Namibië moest worden „here-nigd”, niet alleen steunden, maar zelfs aan de wieg ervan stonden.

Maar de ernstigste inbreuk op het oorspronkelijke accoord deed zich voor in februari 1979. Deze controverse is nog onopgelost, en de thans gerezen situatie is dermate precair, dat het hele onafhankelijkheidsproces voor een volledige ineenstorting staat.

De SWAPO heeft twee specifieke nieuwe eisen op tafel gelegd: (1) dat haar basiskampen in de naburige „Frontlinie”-staten niet onderworpen worden aan het toezicht van de Verenigde Naties, en (2) dat de SWAPO-troepen gedurende de periode van het staakt het vuren toestemming krijgen op Namibisch grondgebied vijf militaire bases te vestigen!

Hoe ongelofelijk dat ook moge schijnen, de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, Kurt Waldheim, nam het SWAPO-denkbeeld min of meer over, ook al is het plan van de Verenigde Naties nu in heel wat geraffineerder bewoordingen gegoten.

Wat het eerste punt betreft, stellen de V.N. voor, de taak van het toezicht op de SWAPO-bases over te dragen aan de „gastheerlanden”. In de tweede plaats verklaren de V.N. dat SWAPO-strijdkrachten die zich tijdens het staakt het vuren in Namibië blijken te bevinden, daar „op hun basis geconsigneerd” dienen te blijven.

Het plan van de Verenigde Naties laat doodleuk de vos los in het kippenhok. Geen van de beide „gastheerlanden”, Angola of Zambia, heeft de volledige controle over het eigen grondgebied. Zelfs al zouden zij dat willen, dan nog zouden zij geen toezicht kunnen uitoefenen op

de strijdkrachten van de SWAPO. En wat het tweede punt aangaat, de SWAPO-guerrilla's beschikken op dit moment niet over bases in Namibië zelf. En dus zou het plan van de Verenigde Naties hen op een zilveren presenteerblad aanbieden wat zij nooit hebben bezeten. Tijdens het staakt het vuren zou het SWAPO-commando, terwijl de Zuidafrikaanse troepen op hun bases geconsigneerd zouden blijven, al haar buiten de grenzen gelegerde troepen massaal doen infiltreren naar haar nieuw verworven, door de V.N. beschikbaar gestelde kampementen.

Het verstand staat er doodeenvoudig bij stil dat de westerse mogelijkheden deel wensen te hebben aan een regeling als deze.

En om er zeker van te zijn dat de gevechtsgroep van de Verenigde Naties die toezicht moet houden op het staakt het vuren, meer naar zijn zin is samengesteld, staat SWAPO-leider Nujoma erop dat er geen soldaten van NATO-landen deel van uitmaken — nota bene de landen die zijn weg naar de macht plaveien! In plaats daarvan zegt Nujoma de voorkeur te geven aan deelname van Afrikaanse en Scandinavische landen, die „sympathie met de SWAPO hebben getoond”.

Mogelijk denkt het Westen dat het zich zonder kleerscheuren zal kunnen losmaken van de op handen zijnde ramp die het zelf heeft helpen veroorzaken. Dat is een onzinnige gedachte, aldus een ander in Johannesburg verschijnend dagblad, *Beeld*. Het Westen, aldus dit blad, zal „doodeenvoudig niet in staat zijn weg te vluchten van zijn oneerlijk en lafhartig spelletje van concessies. De communisten en Afrika zullen dat niet toestaan . . .”

Willie le Roux van het Instituut voor Afrika Onderzoek van de universiteit van Potchefstroom (Zuid-Afrika) voegt er aan toe: „De huidige crisis in Zuidwest-Afrika is veroorzaakt door de weigering van de SWAPO om deel te nemen aan het democratische proces. Zij zal zo lang mogelijk verhinderen dat er verkiezingen worden gehouden, en stelt daarom onmogelijke eisen aan Zuid-Afrika, om zodoende de schuld op dit land af te kunnen wentelen . . .”

Nujoma krijgt regelmatig advies uit Moskou, en deze jongste eis vormt

een onderdeel van de strategie om zonder ophouden het westerse onvermogen om tot een duidelijk standpunt te komen, aan de kaak te stellen.”

Vérestrekkende gevolgen

De op het kookpunt gekomen crisis in Namibië zal, wanneer zij niet wordt bezworen, vérestrekkende gevolgen hebben, niet alleen door de kans op toeneming van het oorlogsgeweld in zuidelijk Afrika, maar aanvankelijk ook voor het gehele Afrikaanse subcontinent, en tenslotte voor een groot deel van de westerse vrije wereld.

Zoals de zaken er op dit moment voorstaan, schijnt er weinig of geen kans dat de Zuidafrikaanse regering de laatste grove afwijkingen van het oorspronkelijke voorstel zal accepteren. De gematigde leiders in Namibië die de meerderheid vormen van de in december j.l. gekozen vertegenwoordiging, hebben Pretoria al gevraagd hen te erkennen als een rechtmatig tot stand gekomen regering. Deze leiders hebben niet alleen geen enkel vertrouwen in de Verenigde Naties, maar ook niet in de westerse mogelijkheden.

Pretoria heeft altijd gezegd dat het de wensen van de meerderheid van het Namibische volk zou eerbiedigen. Het heeft eveneens bij herhaling verklaard dat het zich niet zou onttrekken aan zijn verantwoordelijkheid om garant te staan voor de veiligheid van Zuidwest-Afrika's uiteenlopende, over het land verdeelde volkeren.

Het toneel zou dus nu in gereedheid kunnen worden gebracht voor een „interne” regeling van de politieke crisis, gelijkend op die welke in Rhodesië zoveel verwarring bracht. En dat is natuurlijk wat de mannen in het Kremlin het liefst zouden zien.

Een interne regeling zou geen internationale erkenning verwerven. Een van de macht uitgesloten SWAPO zou als de benadeelde partij worden afgeschilderd. De guerrilla-oorlog zou feller dan ooit ontbranden, waarbij de Zuidafrikaanse verdedigingsmacht — de „kwade pieren” — dieper dan ooit in het conflict betrokken zou worden.

In de Verenigde Naties zouden de westerse leden van de Veiligheidsraad zich vermoedelijk niet langer

verzetten tegen de eis van economische sancties tegen Zuid-Afrika — sancties die, wanneer ze werkelijk zouden worden opgelegd, ook de eigen economieën van deze landen ernstig zouden schaden.

Moskou's doelen

De meeste mensen in het Westen, die de worsteling in Zuid-Afrika alleen maar in een sociaal of racistisch kader zien, realiseren zich niet dat de Sovjet-Unie bij haar Namibië-politiek twee hoofdoelen nastreeft. In de eerste plaats beoogt zij, door de SWAPO door dik en dun te steunen, haar klantenkring van staten met weer een nieuwe ontluikende natie uit te breiden, en zich te beroemen op een nieuwe overwinning in de „internationale klassenstrijd”.

In de tweede, en veel belangrijker plaats, zou een Marxistisch Namibië een nieuwe springplank vormen voor het tegen Zuid-Afrika gerichte terrorisme. De omverwerping van de kapitalistische, op het westen gerichte regering in Pretoria blijft in Afrika het uiteindelijke doel van de Sovjets, zoals telkens opnieuw in de Sovjet-russische strategische studies wordt verklaard. Het primaire doel is wat dit betreft de westerse wereld te beroven van de uitgestrekte minerale rijkdommen van dit gebied, of om deze kostbaarheden tegen een hoge losprijs als vuistpand te bezigen.

Een recent rapport van de Amerikaanse Inlichtingendienst aan het Witte Huis waarschuwt dat in geval Zuid-Afrika van de markt zou worden verdrongen, de Sovjet-Unie de voornaamste leverancier van chroom, mangaan, vanadium en platina zou worden.

Hoewel de Sovjet-Unie zich opwerpt als kampioen der verdrukten, is de bezorgdheid die zij beweert te koesteren voor het welzijn van het Afrikaanse volk buitengewoon huichelachtig. Haar doeleinden zijn zuiver geopolitiek van aard, en aangezien het Westen zichzelf verlamt door zich alsmaar te concentreren op de binnenlandse aangelegenheden van Zuid-Afrika, heeft zij tot op zekere hoogte de vrije hand met het stoken van onrust.

Uitgedrukt in de woorden van de Zuidafrikaanse minister van Buitenlandse Zaken, R. F. Botha, is de Sovjet-Unie bezig „Afrika vol te proppen

met kogels en vuurwapens voor het doden van mensen. Zij helpt de mensen niet met hun landbouw, hun wegenaanleg of hun dammen. Op geen enkele zinnige manier helpt zij hen een beter leven te leiden." In de Verenigde Naties zei Botha eens tegen de Sovjets: „Trek u terug uit Afrika. Haal uw zaakwaarnemers weg (de Cubanen en Oostduitsers). Keer terug naar de Sovjet-Unie, en houd u bezig met de verheffing van uw eigen volk. Aan die taak zult u jarenlang de handen vol hebben."

De naïeve samenlevingen van het Westen zijn klaarblijkelijk niet meer in staat te onderkennen wie hun werkelijke vijanden zijn. Velen in de vrije wereld zijn dermate blind voor de realiteit van de Sovjet bedoelingen, dat zij geloven dat zolang een politieke of terroristische organisatie — welke dan ook — de woorden „patriottisch”, „volks” of zelfs „democratisch” in haar naam voert, deze aanspraak mag maken op onbeperkte steun.

Door dergelijke bewegingen en een dergelijke terminologie zonder verder onderzoek te accepteren, heeft het Westen in de woorden van de gewezen Amerikaanse ambassadeur bij de Verenigde Naties, Daniel Patrick Moynihan, „zich de taal van onze tegenstanders eigen gemaakt”.

Afrika's Gemeenschappelijke Markt

Slechts weinig mensen zijn zich bewust hoe nauw de economieën van de landen van zuidelijk Afrika in feite met elkaar verweven zijn — en waarom de communisten erop uit zijn deze samenhang in hun voordeel te verbreken. Daar komt bij dat de feitelijke situatie ten aanzien van hun geografische ligging, hun natuurlijke hulpbronnen en hun nationale ontwikkeling onontkoombaar is gebonden aan de economische polsslagen van de Republiek Zuid-Afrika. Deze laatste vormt de draaischijf voor het transport en de onderlinge communicatie van het gehele subcontinent ten zuiden van de Shaba-provincie van Zaïre. De Zuidafrikaanse Republiek vormt tevens het grootste afzetgebied en levert het grootste deel van de benodigde voedingsmiddelen en industriële producten.

Zelfs buiten de grenzen van dit gebied speelt dit door velen vijandig be-

jegende land een onmisbare economische rol. Vrijwel alle landen van zwart Afrika drijven openlijk, dan wel heimelijk handel met de „kolos van het Zuiden”.

De oplegging van handelssancties tegen Zuid-Afrika op grond van de Namibische impasse, of om welke andere reden ook, zou de economie van talrijke zwarte Afrikaanse landen doen wankelen. De meesten zouden er veel meer van te lijden hebben dan de grotendeels zichzelf bedruipende Republiek.

De minister-president van het zelfstandige, maar geheel door Zuid-Afrika omsloten koninkrijk Lesotho (het voormalige Britse Protectoraat Basutoland) vestigde onlangs met nadruk de aandacht op deze economische levensfeiten en deed een beroep op de „internationale samenleving” om in geval van economische sancties „ons voortbestaan te garanderen”. Maar hoe zou een dergelijke hulp moeten worden verleend? Soms door een soort Berlijnse luchtbrug?

Wat Namibië zelf betreft, dit land is op letterlijk duizenden manieren met de Zuidafrikaanse economie verbonden. Zuid-Afrika levert een groot deel van zijn geschoolde managers en technici. Het vormt de voornaamste bron van kapitaalinvesteringen en garandeert zowel de afzet als de „marketing”-diensten voor het leeuwedeel van Namibië's export. Pretoria zuivert Namibië's begrotingstekorten aan en financiert rechtstreeks kostbare irrigatie- en hydroëlektrische projecten. Het houdt alle voor het leven onmisbare diensten in stand, zoals telecommunicaties, spoorwegen, het postbedrijf, scholen en gezondheidsdiensten. Moet dat allemaal worden geofferd op het altaar van de revolutionaire politiek?

De eerder aangehaalde auteurs Duignan en Gann hebben het volgende te zeggen over Namibië's toekomst — en in het verlengde daarvan, de toekomst van veel van de landen in dit deel van de wereld: „De economische en sociale vooruitgang van dit land is indrukwekkend. Amerikaanse academici zouden zonder twijfel veel ophef over deze vooruitgang gemaakt hebben als zij in een socialistisch (lees communistisch) land onder socialistische auspiciën tot stand was gekomen . . . Geen enkele Namibische regering zal dan ook de band

met Zuid-Afrika kunnen verbreken zonder een snelle en mogelijk nooit meer omkeerbare economische catastrofe uit te lokken”.

De eeuw van de onredelijkheid

De vooruitzichten op vrede in zuidelijk Afrika in het algemeen, en in Namibië in het bijzonder liggen niet gunstig. Een hoofdartikel in het dagblad *Die Vaderland* constateert nogal somber: „Als er inzake Namibië een zinnig compromis wordt uitgewerkt, is er nog hoop . . . maar daar staat tegenover dat wij goed moeten bedenken dat wij in een wereld leven waarin slechts zelden plaats wordt ingeruimd voor een redelijk gezichtspunt”.

Hoe treffend uitgedrukt! Wij leven in een wereld van onredelijkheid en van onhandelbaarheid op allerlei terrein. Dit is, zoals de lezers van *DE ECHTE WAARHEID* weten, niet de wereld van God, maar van Satan. En overall is Satan bezig „volk tegen volk op te zetten” (Matth. 24:7). Dit gebeurt met toenemende hevigheid naarmate wij nader komen tot het einde van deze wereld en tot de dageraad van de ideale wereld van morgen die de heerschappij van Gods Koninkrijk zal brengen.

De belangrijkste les van het gebeuren in Zuid-Afrika, zoals dat nu bezig is zich te ontvouwen, is volgens een waarnemer „dat er alleen maar wederzijdse voordelen kunnen zijn als er economische, technische en andere samenwerking bestaat”. Ook dat is weer volkomen juist. Alle volkeren van dit gebied moeten leren in harmonie en wederzijds respect met elkaar te leven. Het alternatief is, om met de woorden van de voormalige Zuidafrikaanse premier John Vorster te spreken, voor alle betrokkenen „te afgrijselijk om onder ogen te zien”. Een ander bijzonder toepasselijk gezegde met betrekking tot zuidelijk Afrika is dit: „Je kan een zebra zowel in een witte als in een zwarte streep raken, maar in beide gevallen schiet je hem dood”.

Tragischerwijze lijkt het erop dat wij op de wereld van morgen zullen moeten wachten voordat zuidelijk Afrika een utopie kan verwezenlijken, zo menen de economische theoretici van dit gebied al sinds lang. Het staat vast dat dit niet zal gebeuren onder het geweld van het communistische totalitarisme. □

7 BEWIJZEN

(Vervolg van pagina 13)

— zij konden alleen de leer ontvangen en geloven.

Een paar dagen nadat de Kerk was gesticht, gingen Petrus en Johannes op naar de tempel. Aan de ingangspoort genaamd de Schone zat een bedelaar die al van zijn geboorte af verlamd was. Petrus, aan wie hij een aalmoes vroeg, nam de verlamde man bij de rechterhand, trok hem overeind en zei: „... in de naam van Jezus Christus de Nazoreeër: Wandel!” (Hand. 3:1-6). „... hij sprong op en stond en liep heen en weer en hij ging met hen de tempel binnen...” (vers 8).

Iedereen kende de bedelaar en op dit wonder kwam een enorme menigte toegestroomd. Petrus gaf een verklaring en predikte tot hen over de opstanding van Jezus. Hij verkondigde het goede nieuws van het Koninkrijk, zeggende dat Jezus in de hemel was opgenomen tot de tijd waarin het bestuur van God weer op aarde zou worden ingesteld door het Koninkrijk Gods (Hand. 3:20-21).

En terwijl Petrus tot het volk sprak, werden hij en Johannes door de priesters samen met de opzichter van de tempel en de Sadduceeën overvallen en zij wierpen hen in de gevangenis tot de volgende dag.

De volgende dag werden Petrus en Johannes voor de oversten, de ouderlingen, de schriftgeleerden en de hogepriester en zijn geslacht gebracht. Petrus sprak tot hen, kort en kordaat. Daarop dreigden zij de apostelen en verboden in het vervolg over Christus en zijn Koninkrijk te prediken.

Petrus en Johannes spraken geïnspireerd door de heilige Geest, maar zij waren gewone mensen en natuurlijk enigszins geschokt en bevreemd.

Vrijgelaten gingen zij daarom onmiddellijk naar „de hunnen” (Hand. 4:23), de Kerk, voor morele steun en bemoeiding.

De leden van de Kerk „verhieven eenparig hun stem tot God” (vers 24). En toen zij gebeden hadden, antwoordde God door de plaats waar zij vergaderd waren, te doen „bewegen”

en Hij vervulde hen met zijn Geest, met moed en kracht (vers 31).

De apostelen gingen door met prediken, met het genezen van zieken en het doen van wonderen. God voegde toe aan zijn Kerk, maar ook de vervolging nam toe. Petrus werd opnieuw gevangen gezet. Stefanus werd gestenigd. In Handelingen 8:1 lezen wij: „En er ontstond in die dagen een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem; en allen werden verstrooid over de streken van Judea en Samaria, met uitzondering van de apostelen”.

Tegen het volgende Pascha was de vervolging nog erger geworden. „En omstreeks die tijd sloeg koning Herodes de hand aan sommigen van de gemeente om hun kwaad te doen. En hij liet Jacobus, de broeder van Johannes, ter dood brengen met het zwaard; en toen hij zag dat dit de Joden welgevallig was, ging hij voort en nam ook Petrus in hechtenis. (Nu waren het de dagen der ongezuurde broden.) En hij liet hem grijpen en zette hem gevangen... met het voornemen hem na het Paasfeest (Pascha) voor het volk te brengen. Petrus dan werd in de gevangenis in bewaring gehouden...” (Hand. 12:1-5).

Waarom de leden van de Kerk worden geroepen

Er is nog een voorbeeld hoe de Kerk achter de apostelen stond. Het woord apostel betekent, zoals u weet, „hij die uitgezonden is”. Jezus had Petrus en de apostelen de grote opdracht gegeven. De andere leden van de Kerk werden niet uitgezonden om het evangelie te verkondigen. Zij waren geroepen om de apostelen te steunen en te bemoedigen bij het verkondigen van het evangelie, want het was Gods bedoeling dat daardoor in hen allen zich Gods heilige en rechtvaardige karakter zou ontwikkelen, waardoor zij zich kwalificeren om als koningen en priesters in het Koninkrijk een plaats te bekleden.

Hier is nog een geval waaruit blijkt hoe de Kerk de apostelen steunde. In vers 5 van Handelingen 12 leest u verder: „... maar door de gemeente werd voortdurend tot God voor hem (Petrus) gebeden”. De broeders stonden dus voor de volle

honderd procent achter Gods apostelen.

Wat gebeurde er toen de Kerk zo voortdurend bad? „... Petrus lag die nacht te slapen tussen twee soldaten, geboeid met twee ketenen en schildwachten hielden voor de deur der gevangenis de wacht. En zie, een engel des Heren stond bij hem en er scheen licht in het vertrek, en hij stootte Petrus in zijn zijde om hem te wekken en zeide: Sta snel op! En de boeien vielen van zijn handen” (vers 6-7), en Petrus volgde de engel de gevangenis uit en vluchtte naar Caesarea.

De grote opdracht

Jezus gaf zijn opdracht aan de apostelen, aan hen die werden uitgezonden om de blijde boodschap te verkondigen. De lekebroeders waren aan de Kerk toegevoegd om de apostelen te steunen.

Lees de grote opdracht zoals die bij Mattheüs beschreven staat: „En de elf discipelen (Judas had hen verlaten) vertrokken naar Galilea, naar de berg waar Jezus hen bescheiden had... En Jezus trad naderbij en sprak tot hen (niet tot de hele Kerk dus) zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de naam des Vaders, en des Zoons, en des heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.” Dit betekent eigenlijk: Stel onderwijs, instructie algemeen ter beschikking, zodat uit die volken discipelen zullen komen. De grote opdracht was niet dat zij moesten proberen alle mensen in die naties te overreden tot Christus te komen. Jezus heeft duidelijk gezegd: „... maakt discipelen in alle naties”. Hij doelde hiermee op hen die God had geroepen en deze waren in vergelijking met de gehele bevolking betrekkelijk gering in aantal. Daarna vervolgde Jezus: „... en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld” (Matth. 28:16-20, *Statenvert.*).

De apostelen werden niet uitgezonden op een kruistocht om zielen te redden, maar om diegenen te onderwijzen die God had geroepen en bereid had gemaakt om naar hen te luisteren. Dit nu is precies wat Gods

apostel tot vandaag de dag doet. Wij beschikken tegenwoordig over moderne methoden van massacommunicatie zoals radio, televisie en drukpers. Wij leren het goede nieuws van het komende Koninkrijk aan hen die God roept en bereid maakt om naar ons te luisteren. Zo leren en verkondigen wij de ware evangelieboodschap aan vele miljoenen mensen over de gehele wereld. Ons tijdschrift *The Plain Truth*, in vele talen vertaald — in het Nederlands verschijnt het als *De Echte Waarheid* — heeft meer dan drie miljoen abonnees en naar schatting wordt elk nummer door minstens drie mensen gelezen, zodat wij in feite negen miljoen mensen bereiken. En wij leren allen die willen luisteren om al wat God zijn apostelen heeft bevolen, na te leven.

Lees nu in Markus het verhaal van deze grote opdracht: „Daarna verscheen Hij aan de elven zelf . . . En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping” (Markus 16:14-15). Natuurlijk bedoelde Jezus niet letterlijk elk menselijk wezen op aarde, maar allen die zij konden bereiken en die bereid waren te luisteren. Er staat verder: „Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden” (vers 16). Maar slechts zij die door God geroepen zijn, zullen bereid zijn te geloven, want Jezus bedoelde hier dat zij zouden geloven wat tot hen gezegd werd, namelijk het goede nieuws.

Zoals u zult hebben opgemerkt, staat deze passage in Markus in de vertaling van het Bijbelgenootschap tussen haakjes — in andere vertalingen is zij zelfs weggelaten —, omdat men meent dat de passage vanaf vers 9 tot het einde van Markus 16 niet door de evangelist zelf is geschreven, maar door latere vertalers eraan is toegevoegd om het verhaal in overeenstemming te brengen met Mattheüs 28:18-19.

Maar de grote opdracht werd inderdaad aan de apostelen gegeven, niet aan de Kerk in haar geheel, maar wel stond deze, zoals hierboven uiteengezet is, met gebeden en heel haar hart volledig achter de apostelen en steunde hen. Dat was haar aandeel in de grote opdracht. □

(wordt vervolgd)

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

een duurzame wereldvrede — en omgekeerd, kennis van de oorzaak van het ontbreken daarvan!

Een andere voor de wereld verborgen vitale factor van kennis is de ware betekenis van het leven — het doel waarvoor de mensheid hier op de aarde is gezet. Een andere factor is de reden waarom de mens zulke wonderbaarlijke machines kan uitvinden, naar de maan kan vliegen en toch zijn eigen problemen hier op aarde niet kan oplossen.

De bijbel is het instructieboek van onze Schepper — zijn fundamentele openbaring van noodzakelijke kennis. En dit leerboek beweert dat heel de mensheid, als geheel, misleid is! Alle volken zijn misleid. Luister! Laat mij het u aantonen. „En de grote draak werd op de aarde geworpen, de oude slang die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt” (Openb. 12:9).

Men lette op Jezus' waarschuwing: „Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.

Ook zult gij horen van oorlogen en geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet.

Want volk zal opstaan tegen volk en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn.

Doch dat alles is het begin der weeën . . .

En vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden . . .

Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden” (Matth. 24:5-8, 11, 24).

En men lette ook op de waarschuwing van de apostel Paulus aan de ongelovige Corinthiers: „ . . . ongelovigen, wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is . . . immers de Satan zelf doet zich

voor als een engel des lichts. Het is dus niets bijzonders indien ook zijn dienaren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid; maar hun einde zal zijn naar hun werken” (2 Cor. 4:4; 11:14-15).

Deze passages stellen Satan de duivel voor als de aartsbedrieger der mensheid. Waarschijnlijk zijn tegenwoordig de meeste mensen verleid tot de gedachte dat er geen duivel is. De aartsbedrieger zelf heeft de wereld verleid tot de gedachte dat hij niet bestaat en ongetelde miljoenen tot de gedachte dat zelfs God niet bestaat.

Een ander belangrijk feit, waarvan de kennis voor de wereld verborgen is gebleven, is dat er eens vrede op deze aarde was — wereldwijde vrede, — geluk, vreugde! Oorspronkelijk was deze wereld bevolkt met engelen — niet met mensen. En ook deze kennis is voor de meeste mensen van vandaag verborgen. Laten wij nu acht slaan op het allereerste vers van heel de bijbel; „In den beginne schiep God de hemel en de aarde” (Gen. 1:1).

De Hebreeuwse woorden waarin Mozes oorspronkelijk die zin schreef, houden een volmaakte schepping in — niet één in chaos en verwarring, zoals in het tweede vers beschreven. Vele geschriften in andere delen van de bijbel openbaren grote wereldschokkende gebeurtenissen die tussen de tijd van het eerste en het tweede vers van Genesis één voorvielen.

In het boek Job wordt de oorspronkelijke schepping als zo volmaakt en zo mooi beschreven dat de engelen juichten van blijdschap. God de Schepper wordt beschreven met de vraag aan Job: „Waar waart gij, toen ik de aarde grondvestte? . . . Vertel het, indien gij inzicht hebt! Terwijl de morgensterren tezamen juichten en al de zonen Gods jubelden?” (Job 38:4, 7).

Gedurende enige tijd nadat de aarde pas was geschapen, was er wereldwijde vrede op aarde, doordat de regering van God toen hier werd uitgeoefend. Hoe lang dit duurde, is niet geopenbaard. Het kan miljoenen jaren zijn geweest. In ieder geval duurde het tot ongeveer 6.000 jaar geleden.

Toen deze aarde pas was geschapen, stelde God, de Schepper-Heerser van het heelal, één van de twee hoogste aartsengelen — een cherub — die grondig ervaren was in het leiden van Gods regering, als koning aan om de

regering van God over de aarde te leiden.

En ook dat is kennis die thans voor de wereld verborgen is. En dat houdt ook een ander belangrijk element van verborgen kennis in — de oorsprong zelf van deze Satan, de duivel. Waar is hij vandaan gekomen? Heeft God welbewust een duivel geschapen?

Men lette op Ezechiëls beschrijving van de oorsprong van Satan: „Menskind, hef een klaaglied aan over de koning van Tyrus en zeg tot hem: zo zegt de Here Here: Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid, volkomen schoon. In Eden waart gij, Gods hof; allerhande edelgesteente overdekte u . . . Van goud was het werkstuk waarin zij waren gevat en aan u vastgehecht; toen gij geschapen werdt, waren zij gereed. Gij waart een beschuttende cherub met uitgespreide vleugels; Ik had u een plaats gegeven: gij waart op de heilige berg der goden, wandelend temidden van vlamme stenen. Onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag dat gij geschapen werdt, totdat er onrecht in u werd gevonden . . . kwaamt gij tot zonde. Van de berg der goden verbande ik u en deed u weg, gij beschuttende cherub, van tussen de vlamme stenen. Trots was uw hart op uw schoonheid — met uw luister hebt gij ook uw wijsheid te niet doen gaan. Ter aarde wierp Ik u neer en maakte u tot een schouwspel voor koningen om met leedvermaak naar u te zien” (Ezech. 28:12-17).

De ware heerser van de oude stad Tyrus, de economische reus van die dagen, was Satan.

Zie eens wat Jesaja over deze Lucifer of Satan openbaart:

„Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; hoe zijt gij ter aarde geveld, overweldigder der volken! En gij overlegdet nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst ver in het Noorden; ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen. Integendeel, in het dodenrijk wordt gij neergeworpen, in het diepste der groeve” (Jes. 14:12-15).

De opperste aartsengel die Satan werd, leidde een derde van alle engelen — de hele bevolking der aarde — in zijn aanvalsoorlog. En hij

bedriegt thans de hele wereld!

Als gevolg van deze kolossale, wereldwijde muiterij en rebellie tegen Gods regering, stortte een fysieke vernietiging heel deze aarde in chaos en duisternis, en dit nu vinden wij beschreven in Genesis 1:2: „De aarde nu was woest en ledig, en duisternis lag op de vloed, en de Geest Gods zweefde over de wateren”.

Toen vernieuwde God in zes dagen het aangezicht der aarde: „Zendt gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem” (Psalm 104:30).

Men lette nu op het eerste dat God deed bij het vernieuwen van het aangezicht der aarde: En God zeide: Er zij licht, en er was licht” (Gen. 1:3).

Het was op zesde dag van de vernieuwing van het aangezicht der aarde dat God de eerste mensen schiep — toen de mens voor het eerst hier op deze aarde werd gezet — voor een ontzaglijk doel dat ook aan de algemene kennis is onthouden. En God zeide: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte dat op de aarde kruipt” (Gen. 1:26).

Satan verleide de eerste vrouw en kwam tot Adam door zijn vrouw. Adam verwierp Gods geopenbaarde kennis — zoals de mensheid sindsdien steeds heeft gedaan — was ongehoorzaam aan de regering van God, stond toe dat dezelfde houding die Satan had, toegang kreeg tot zijn hart — de egocentrische houding van ijdelheid, lust en hebzucht, van zelfzucht, van wrok jegens gezag — speciaal het gezag van God — van volslagen onverschilligheid jegens het welzijn of de welvaart van anderen, van afgunst, jaloezie en haat.

En heel de mensheid volgt, onder de heerschappij van deze actieve Satan, nog steeds deze levensweg. En dat is juist de oorzaak van alle kwalen en euvelen der mensheid in deze door en door zieke hedendaagse wereld.

Gelukkig komt weldra de tijd dat deze hele wereld met een schok zal ontwaken tot deze vitale kennis die zo lang voor een slapende en zieke wereld verborgen is gebleven. □

Gods geloof

(Vervolg van pagina 9)

wonder dat Christus zelf nooit persoonlijk verrichtte. Diezelfde Petrus liep langs zieke mensen en zij werden genezen door de schaduw van zijn voorbijgaan. Diezelfde Petrus benutte het vertrouwen dat in hem gesteld was en de macht die hem gegeven was: „Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!” (Hand. 3:6.) Hoe passend dat Petrus behulpzaam moest zijn een man te laten lopen, die nooit eerder gelopen had. Diezelfde Petrus wekte doden op.

In wie stelt God vertrouwen?

En God wist al die tijd dat hij al deze dingen kon doen. Hij vertrouwde Petrus (en al de andere apostelen) „alle macht in hemel en op de aarde” toe (Matth. 28:18).

En hoe zit het met Paulus, de onwillige apostel? En Timotheüs, de ziekelijke jongeling die door zijn moeder en grootmoeder was grootgebracht? En Dorcas? Fébe? Silas? Titus? Onesimus, de slaaf van Filemon?

En hoe zit het met u?

Geloof u dat God u zou kunnen vertrouwen? Geloof u dat God door u wonderen zou kunnen verrichten? Denkt u dat God van u houdt? U wil hebben?

„Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven” (Joh. 1:12).

Hoeveel macht is er nodig om een zoon van God te worden? Betwijfelt u of u in staat bent een dergelijke macht uit te oefenen? Trekt u in twijfel of God u wel bedoelt, toen Hij zei: „doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden”? Denkt u dat God u ooit een dergelijke macht zou kunnen toevertrouwen?

Zou u die woorden niet willen horen: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af” (Matth. 25:34).

U kunt het! God is er voor u! Hij is bereid u zijn Geest, macht en verstand toe te vertrouwen!

God weet dat u dat aankunt!

Weet u het? □

Van onze lezers

Teleurgesteld

Na het lezen van het eerste blad *De Echte Waarheid* dat u mij toezond, is mij gebleken dat er van uw schone beloften, gedaan in een dagbladadvertentie, weinig tot geen vervuld worden. Uw pretentie „de echte waarheid” in pacht te hebben, is wel erg hoog gegrepen. Uw blad getuigt van verregaande eenzijdigheid en de objectiviteit door uw advertentie voorgespiegeld, is ver te zoeken. Het getuigt juist van subjectiviteit door van bepaalde „bewijzen” uit te gaan. B.v. het bestaan van God, de bijbel als Goddelijke openbaring met Goddelijk gezag, de werking van de Satan en de slechtheid van de mensen. Tevens lopen alle artikelen over van een zwart-wit denken dat geen enkele ruimte laat voor nuances in grijs. Er is geen plaats voor twijfel, onzekerheid, zoeken, een deemoedig afvragen. U stelt een vraag, poneert meteen het onwrikbare antwoord, verkondigt dit als „Gods openbaring” en de lezer heeft het maar te pikken.

Ongetwijfeld zullen veel mensen zich gelukkig voelen met al uw vermeende zekerheden en pasklare antwoorden. Ik echter niet. Mijn voorkeur gaat uit naar eerlijkheid. Dat houdt voor mij in dat geen mens kan bewijzen of God al dan niet bestaat of er al dan niet een hiernamaals is en of er al dan niet een absolute waarheid bestaat. Uw „cultus” is voor mij evenveel waard als die van de Hindoes, de Indianen, de Jesus People, de Hare Krishna's, de Jehova Getuigen en noem maar op. Allen denken zij op het juiste spoor te zitten, en wat erger is: dat anderen op het verkeerde spoor zitten. Wie geeft u het recht (en die anderen) zo hoogmoedig en intolerant te zijn? Christus zelf was intolerant tegenover de betweters en niet tegenover de twijfelaars en de zoekers! Wilt u het nog beter weten dan Hij?

Uw vertwijfeld vastpinnen op vermeende zekerheden zie ik als een groot gebrek aan moed. Moed om het leven te nemen zoals het is: onzeker over het hoe en waarom en waartoe. Onzekerheid accepteren is echter een van de moeilijkste dingen die een mens kan en m.i. moet leren. Als je eerlijk wilt zijn, blijft er geen andere keus.

Op verdere toezending van uw vermeende „echte waarheid” stel ik geen prijs.

Mw. H.V.
Kamperveen

Toch moedig en eerlijk

Reeds jaren lees ik uw tijdschrift en steeds heb ik ervoor een speciale attentie overgehouden. Juist omdat men de moed en de durf opbrengt om hedendaagse problemen met eerlijkheid te analyseren, trekt het zo aan. Vooral het lezen van uw artikelen over gezinsleven, huwelijk, opvoeding maken me zeer gelukkig. Om de kwaliteit van het leven te verbeteren dienen we inderdaad bij onszelf te beginnen.

Dikwijls speel ik het blad door aan familieleden en vrienden, die het eerst na enige aarzeling en in den beginne enkel omwille van mij aannemen: achteraf echter zijn ook zij opgetogen en danken voor het aangestipte artikel, juist alsof ze een loutering ondergingen. Dit versterkt mijn geloof in de onmisbaarheid van uw blad. Het maakt de mensen open . . .

Graag verzocht ik u dan ook om vernieuwing van mijn abonnement en tevens had ik graag het boekje *Bouw een gelukkig gezin* ontvangen. Ik neem me voor dit aan mijn broer te schenken bij zijn a.s. huwelijk. Van hem leerde ik het tijdschrift aanvankelijk kennen, en hij droeg me zijn abonnement over. Ik dank u oprecht.

P.B.
Kortrijk, België

Meer hoop

Het lezen van uw lectuur is telkens een stap verder in mijn leven naar meer hoop en vertrouwen. Er valt veel uit te leren. Aangezien ik een ingebonden boek heb gemaakt, wil ik mijn strookjes niet uitknippen. Daarom vraag ik uw lectuur per brief aan.

M.A.G.
Suriname

Wil blijven lezen

Ergens in 1978 was ik van plan om het abonnement op *De Echte Waarheid* op te zeggen. Het beviel me niet meer zo erg, er leek soms een waas over het jarenlang daarvoor zo frisse blad te liggen, de vitaliteit leek er uit.

Achteraf gezien gelukkig, was ik in die tijd niet bij machte om zelf een redelijke brief te schrijven. Evenals de heer H.W. Armstrong had ik moeilijkheden met mijn hart. Kortom de brief ging niet en het abonnement bleef aan.

Het decembernummer 1978 bracht enige duidelijkheid over de strijd om het Ambassador College. En de een dezer dagen ontvangen brief bracht alles aan het licht en het bleek met de brief van januari 1979 dat deze strijd al jaren aan de gang was, waar de heer H.W. Armstrong en het blad *De Echte Waarheid* de dupe van werden.

De strijd tegen de boze machten van deze lucht gaat gepaard met zichtbare wonden in vlees en stof. Maar zij die de Schepper van hemel en aarde aan hun zijde hebben, mogen verzekerd zijn van de overwinning, zoals uit de laatste brief ook duidelijk is gebleken.

Ik ben geweldig blij dat het blad weer hersteld is in haar vroegere luister. De artikelen zijn weer veerkrachtige bijbelstudies. En ik hoop dat, zolang de Here Jezus nog moet uitblijven tot dit tijdperk vol is, dit blad in onze brievenbus mag komen.

Van deze gelegenheid gebruikmakend verzoek ik u om toezending, indien nog in voorraad, van het boek van de heer Armstrong *The Incredible Human Potential*.

J.P.R.
Rotterdam

• *Dit Engelstalige boek werd u toegezonden en is nog beschikbaar zo lang de voorraad strekt voor al onze lezers die er belangstelling voor hebben.*

Naar aanleiding van mijn ziekte kon ik u niet eerder berichten dat ik nog altijd *De Echte Waarheid* met alle genoegen van u mag ontvangen, want de hele inhoud is van groot belang voor ons allen en betekent heel wat voor de toekomst. Daarom verzoek ik u allen heel vriendelijk niet te stoppen met de zendingen en God moge u allen hiervoor zegenen.

Mw. A.M. v. P.
Gorontalo, Indonesië

Gaarne wil ik u zeer hartelijk danken voor de toegezonden lectuur. Uw boekwerken zijn voor onze school zeer goed bruikbaar als studiemateriaal.

Ik heb zeer grote bewondering voor al het werk dat uw instelling doet ter verspreiding van uw ideaal. Uw werk getuigt van een zeer grote betrokkenheid met het werk dat u doet. Deze betrokkenheid blijkt ook heel duidelijk uit de inhoud van uw tijdschrift *De Echte Waarheid*. Ik hoop nog lang van uw werken profijt te trekken en hoop dat u uw werk nog lang op dergelijke manier zult voortzetten.

G.K.
Amersfoort

ZIJN DE APOCALIPTISCHE RUITERS

Illustratie door Garry Haggerty

WEER IN AANTOCHT?

In het boek *Openbaring* staat het verontrustende visioen van de vier verschrikkelijke ruiters (Openb. 6: 1-8). Iedere ruiter is het symbool van een grote straf die, waarschijnlijk in de niet al te verre toekomst, de rebellerende mensheid wordt opgelegd. Iedere ruiter vertegenwoordigt de laatste eindtijdse

culminatie van een grote crisis waarmee de wereld eeuwen lang te kampen heeft gehad — valse religie, oorlog, hongersnood en epidemieën. Niettemin verbergt er zich goed nieuws achter deze vreesaanjagende boodschap. Schrijf ons om het gratis boekje *De sleutel tot het boek openbaring*.

VERZOEK OM LECTUUR ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats/Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar.

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht (Nederland)